

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V KADENCJA**

Warszawa, dnia 28 lipca 2004 r.

Druk nr 770

**URZĄD KOMITETU
INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ KOMITETU
INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław PIETRAS**

**Pan
Longin PASTUSIAK
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

W załączeniu pozwalam sobie przekazać Panu Marszałkowi „Informację dla Sejmu i Senatu o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w maju i czerwcu 2004 roku (od dnia przystąpienia RP do UE do końca Prezydencji Irlandzkiej)”, przygotowaną w ramach realizacji art. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

(-) Jarosław Pietras

**INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ W MAJU I CZERWCU 2004 ROKU
(od dnia przystąpienia RP do UE do końca Prezydencji Irlandzkiej)**

przygotowana w realizacji art. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku
o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem
w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

przyjęta przez Komitet Europejski Rady Ministrów w dniu 27 lipca 2004 roku

Warszawa, lipiec 2004 r.

Spis treści

Wstęp 3

1. Kwestie horyzontalne.....	4
<i>Wybory do Parlamentu Europejskiego</i>	<i>5</i>
<i>Konstytucja dla Europy</i>	<i>6</i>
<i>Wybór przewodniczącego Komisji Europejskiej</i>	<i>12</i>
<i>Nowa Perspektywa Finansowa</i>	<i>13</i>
<i>Rolnictwo</i>	<i>16</i>
- <i>Dopłaty bezpośrednie</i>	<i>16</i>
- <i>Pozwy do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości</i>	<i>18</i>
<i>Fundusze Strukturalne</i>	<i>22</i>
<i>Strategia Lizbońska</i>	<i>26</i>
2. Informacje na temat udziału Polski w pracach Rady Europejskiej oraz poszczególnych formacji Rady Ministrów UE	29
<i>Rada Europejska</i>	<i>29</i>
<i>Rada ds. Ekonomicznych i Finansowych</i>	<i>33</i>
<i>Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa</i>	<i>36</i>
<i>Rada ds. Konkurencyjności.....</i>	<i>40</i>
<i>Rada ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii</i>	<i>44</i>
<i>Rada ds. Środowiska</i>	<i>46</i>
<i>Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych</i>	<i>49</i>
<i>Rada ds. Polityki Społecznej, Zatrudnienia, Zdrowia i Spraw Konsumenckich</i>	<i>51</i>
<i>Rada ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych</i>	<i>54</i>
<i>Rada ds. Edukacji, Kultury i Młodzieży</i>	<i>56</i>
4. Współpraca Rządu z Sejmem i Senatem	58
5. Wykonywanie prawa UE	62
6. Załącznik.....	64
<i>Wykaz projektów aktów prawnych, w stosunku do których Rząd przekazał do Parlamentu projekty stanowisk w trybie art. 6 ust. 1 pkt. 2 lub informacje w trybie art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej</i>	<i>64</i>

Wstęp

Niniejsza informacja została przygotowana w związku z artykułem 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Stanowiska prezentowane przez przedstawicieli Polski w trakcie prac organów Unii Europejskiej podlegają procedurze koordynacyjnej, której zasadnicze elementy określone zostały przez Radę Ministrów w dniu 4 marca 2003 roku i następnie modyfikowane w celu uwzględnienia doświadczeń zebranych w trakcie realizacji przez Polskę statusu aktywnego obserwatora.

Zasadniczym elementem wspomnianej procedury po stronie Rządu jest Komitet Europejski Rady Ministrów, który rozpatruje propozycje stanowisk Rządu wobec nowych aktów prawnych Unii Europejskiej oraz projekty stanowisk Polski na posiedzenia instytucji UE, w tym przede wszystkim na posiedzenia Rady Ministrów UE.

Projekty stanowisk przygotowywane są przez ministerstwa właściwe merytorycznie dla danej sprawy, w ścisłej współpracy z ministerstwami i urzędami centralnymi współpracującymi w ramach danej formacji Rady Ministrów UE lub właściwym dla zagadnienia przewidzianego do mówienia w trakcie posiedzenia.

Po akceptacji przez Komitet Europejski Rady Ministrów stanowiska Rządu przekazywane są do Parlamentu – zgodnie z postanowieniami artykułu 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem (...). Stanowiska te stanowią podstawę do opracowywania kolejnych, bardziej szczegółowych stanowisk prezentowanych przez przedstawicieli Polski w pracach grup roboczych i komitetów Rady Unii Europejskiej.

Rząd prezentuje także Sejmowi i Senatowi przyjęte przez Komitet Europejski Rady Ministrów stanowiska na posiedzenia poszczególnych formacji Rady Ministrów UE. Są one omawiane podczas posiedzeń Komisji do spraw Unii Europejskiej Sejmu RP.

Część pierwsza dokumentu zawiera informację na temat najważniejszych kwestii horyzontalnych dyskutowanych podczas Prezydencji Irlandzkiej.

Część druga dokumentu zawiera informacje na temat przebiegu posiedzeń Rady Europejskiej oraz sektorowych posiedzeń Rady Ministrów UE w jej poszczególnych formacjach odbytych w trakcie Prezydencji Irlandzkiej od 1 maja 2004 r., z uwzględnieniem najważniejszych omawianych kwestii oraz stanowiska prezentowanego przez Polskę.

Część trzecia zawiera informacje na temat stanowisk przyjętych przez Rząd i przekazanych do Parlamentu w trybie realizacji ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o współpracy Rady

Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Ostatnia, czwarta część dokumentu zawiera informacje na temat ustaw dostosowawczych przekazanych do Sejmu od dnia 1 maja 2004 roku do zakończenia Prezydencji Irlandzkiej.

1. Kwestie horyzontalne

Z dniem 1 maja 2004 roku Polska stała się członkiem Unii Europejskiej. Od tego momentu przedstawiciele Polski uzyskali pełne prawa do uczestniczenia, zabierania głosu oraz udziału w głosowaniach odbywających się we wszystkich instytucjach UE.

Należy odnotować, że od dnia 16 kwietnia 2003 roku, to jest od dnia podpisania Traktatu Akcesyjnego, do dnia 1 maja 2004 roku Polska korzystała ze statusu tzw. aktywnego obserwatora. Oznaczało to, że przedstawiciele Polski zasiadali w instytucjach unijnych i mogli prezentować stanowiska wobec projektów aktów prawnych i dokumentów znajdujących się w porządku obrad, jednak bez prawa udziału w głosowaniach. Stanowiska prezentowane przez Polskę, i pozostałe państwa przystępujące, były odnotowywane, jednak nie miały one charakteru formalnego i mogły, choć nie musiały być brane pod uwagę w toku procedur legislacyjnych Unii Europejskiej.

Już na tym etapie Polska była aktywnym uczestnikiem prac w ramach instytucji UE, zarówno w wymiarze formalnym, jak i w wymiarze nieformalnym, związanym z tradycyjnie stosowanym w Unii Europejskiej systemie lobbyingu i kularowych uzgodnień. Aktywność ta wiązała się tak ze sferą polityczną (udział w debatach na temat polityki UE), jak i z dyskusjami na temat techniczne, wymagające dużego doświadczenia merytorycznego i wiedzy eksperckiej.

Realizacja przez Polskę procesu stowarzyszenia w latach 1994 - 2004, lata przygotowań do członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w UE oraz doświadczenia zebrane w trakcie realizacji statusu aktywnego obserwatora, pozwoliły Polsce na skuteczne włączenie się w mechanizmy współpracy politycznej i instytucjonalnej w UE w ostatnich 2 miesiącach przewodniczenia Unii Europejskiej przez Republikę Irlandii. Zadanie to realizowane było przez Polskę przy poszanowaniu obowiązujących procedur i zasad współpracy w Unii Europejskiej oraz przy podejmowaniu wszelkich możliwych kroków mających na celu realizację strategicznych celów Polski.

Wybory do Parlamentu Europejskiego

W dniach 10-13 czerwca 2004 r. odbyły się szóste wybory do Parlamentu Europejskiego. Po raz pierwszy w historii swoich przedstawiciele do Parlamentu Europejskiego mogli wybierać obywatele Polski i pozostałych państw członkowskich. Wybory do Parlamentu Europejskiego stały pod znakiem historycznie najniższej frekwencji wyborczej. Do urn wyborczych udało się 45,3% obywateli uprawnionych do głosowania w skali całej UE, a więc o 4 punkty procentowe mniej niż w wyborach w 1999 r.

Wybory do Parlamentu Europejskiego w Polsce przeprowadzone zostały w dniu 13 czerwca 2004 r. Wybierano 54 posłów spośród 1.887 kandydatów zgłoszonych na 203 okręgowych listach kandydatów przez 21 komitetów wyborczych.

Do głosowania uprawnionych było 29.986.109 obywateli. W głosowaniu udział wzięło 6.258.550 osób. Frekwencja wyborcza wyniosła 20,87% w skali kraju. Najwyższą frekwencję zanotowano w okręgach nr 4 (część województwa mazowieckiego) – 31,51%, nr 1 (województwo pomorskie) – 24,04% i nr 9 (województwo podkarpackie) – 21,59%, zaś najniższą w okręgu nr 3 (województwo podlaskie i warmińsko-mazurskie) – 17,61%, nr 5 (część województwa mazowieckiego) – 17,99% i nr 13 (województwo lubuskie i zachodniopomorskie) – 18,06%.

Ostateczny podział mandatów pomiędzy poszczególne komitety wyborcze wygląda następująco:

L.p.	Nazwa Komitetu	procent oddanych głosów	liczba uzyskanych mandatów
1.	Komitet Wyborczy Platforma Obywatelska Rzeczypospolitej Polskiej	24,10%	15
2.	Komitet Wyborczy Liga Polskich Rodzin	15,92%	10
3.	Komitet Wyborczy Prawo i Sprawiedliwość	12,67%	7
4.	Komitet Wyborczy Samoobrona Rzeczypospolitej Polskiej	10,78%	6
5.	Koalicyjny Komitet Wyborczy Sojusz Lewicy Demokratycznej-Unia Pracy	9,35%	5
6.	Komitet Wyborczy Unii Wolności	7,33%	4
7.	Komitet Wyborczy Polskiego Stronnictwa Ludowego	6,34%	4

8.	Komitet Wyborczy Wyborców Socjaldemokracji Polskiej	5,33%	3
----	--	-------	---

Podobnie jak w przypadku pozostałych państw członkowskich Polska przygotowała propozycję zasad współpracy Rządu z posłami do Parlamentu Europejskiego¹. Zasadniczym elementem tej propozycji jest poszanowanie pełnej niezależności posłów do Parlamentu Europejskiego. Przewiduje się, że posłowie będą otrzymywali informacje na temat stanowisk Rządu w odniesieniu do aktów prawnych, w przyjęciu których uczestniczy Parlament Europejski oraz informacje na temat analiz w sprawie najważniejszych polityk (w tym planów reform) i projektowanych aktów prawnych UE.

W dniu 20 lipca 2004 roku odbyły się wybory Przewodniczącego i 14 Wiceprzewodniczących Parlamentu Europejskiego. Funkcje Wiceprzewodniczących powierzono dwóm polskim posłom do Parlamentu Europejskiego – Jackowi Saryusz-Wolskiemu oraz Januszowi Onyszkiewiczowi.

Na przewodniczących komisji parlamentarnych wybrano posła Janusza Lewandowskiego (komisja budżetowa) oraz Marcina Libickiego (komisja ds. petycji). Wiceprzewodniczącym komisji parlamentarnej został poseł Andrzej Szejna (komisja prawna), poseł Jan Olbrycht (komisja regionalna), poseł Janusz Wojciechowski (komisja rolna), poseł Sylwester Chruszcz (komisja transportu i turystyki). Kwestorem Parlamentu Europejskiego została poseł Genowefa Grabowska.

Konstytucja dla Europy

Pierwsza faza Konferencji Międzyrządowej, trwająca od 4 października 2003 roku do spotkania szefów państw i rządów w grudniu 2003 r., umożliwiła zidentyfikowanie kilkudziesięciu najbardziej istotnych spraw instytucjonalnych oraz dotyczących poszczególnych polityk Unii Europejskiej. Przyjęta przez Prezydencję Irlandzką metoda intensywnych konsultacji bilateralnych sprawiła, iż jeszcze przed kolejną Radą Europejską w Brukseli w dniach 25 i 26 marca 2004 r. powstał bardziej wyraźny całościowy obraz stanowisk wszystkich uczestników Konferencji Międzyrządowej oraz zarys kierunków możliwego kompromisu. Działania Prezydencji Irlandzkiej, zaowocowały decyzją Rady Europejskiej o dążeniu do wznowienia prac Konferencji Międzyrządowej. Podobnie jak w

¹ Została ona zaprezentowana podczas spotkania polskich posłów do Parlamentu Europejskiego z Prezesem Rady Ministrów, Panem Markiem Belką, w dn. 16 lipca 2004 r.

ostatnich miesiącach 2003 roku, Polska prezentowała otwartość na poszukiwanie wzajemnie satysfakcjonujących rozwiązań, podkreślając zarazem, że takiej samej otwartości oczekuje od pozostałych partnerów.

Na maj i czerwiec 2004 r. czyli dwa ostatnie miesiące przewodnictwa Irlandii w Radzie UE przypadła końcowa faza prac Konferencji Międzyrządowej i negocjacji wokół projektu Traktatu Konstytucyjnego.

W dniu 4 maja 2004 r. w Dublinie odbyło się pierwsze spotkanie punktów kontaktowych z państw uczestniczących w Konferencji Międzyrządowej w okresie Prezydencji Irlandzkiej (czyli spotkanie na szczeblu wysokich urzędników w resortach spraw zagranicznych). Spotkanie poświęcone było przeglądowi kwestii z obszaru pozainstytucjonalnego. Po spotkaniu przygotowana została zmodyfikowana wersja dokumentu CIG 73/04 (na bazie dokumentu Prezydencji Włoskiej CIG 60/03), który stał się przedmiotem dyskusji na sesji Ministrów Spraw Zagranicznych podczas sesji w dniach 17-18 maja 2004 r. Odbyła się wówczas także odrębna dyskusja nt. systemu sprawowania przewodnictwa w Radzie UE i składu Komisji Europejskiej. Można przyjąć, iż wówczas powstał pierwszy, wstępny pakiet politycznych uzgodnień ws. Traktatu nie obejmujący jednak jeszcze systemu głosowania w Radzie UE.

Sesja ministerialna Konferencji Międzyrządowej w dniu 24 maja 2004 r. nie przyniosła przełomu, ale stanowiła istotny postęp na drodze ku znalezieniu kompromisu wokół projektu Traktatu Konstytucyjnego. Zdecydowana większość wypowiedzi uczestników miała konstruktywny i nacechowany wolą porozumienia charakter. Widoczne było przy tym duże zaangażowanie prezydencji na rzecz szybkiego zawarcia kompromisu. Minister Spraw Zagranicznych Irlandii B.Cowen zwrócił uwagę na brak akceptacji w ramach Konferencji dla formuły systemu głosowania zaproponowanej przez Konwent. Wskazał przy tym, że wszystkie zasady mające charakteryzować przyszły system głosowania - efektywność, prostota, jasność, sprawiedliwość - będą musiały zostać uzupełnione wymogiem wypełnienia kompromisu politycznego.

Na tej sesji zarysowało się kilka tendencji w odniesieniu do kształtu definicji większości kwalifikowanej: pełna akceptacja dla systemu podwójnej większości; nieliczne głosy za pozostawieniem systemu podwójnej większości z proporcją progów państw i ludności zaproponowaną przez Konwent 50%-60%; silny postulat małych krajów na rzecz parytetu progów liczby krajów i populacji, w przedziale od 50%-50% do 60%-60% z preferencją na rzecz 50%-50%; wyraźne wskazanie przez większość państw, zarówno dużych jak i małych, na potrzebę przygotowania rozwiązania kompromisowego jako elementu pakietu spraw

instytucjonalnych; niechęć małych krajów do wprowadzania dodatkowego mechanizmu zabezpieczającego w systemie podwójnej większości.

Podczas sesji ministerialnej w dniu 14 czerwca 2004 r. przedyskutowano większość zagadnień z zakresu stosowania większości kwalifikowanej, uznając je za wstępnie uzgodnione.

Zgodnie z wolą państw członkowskich do decyzji Konferencji Międzyrządowej na szczeblu szefów rządów w dniach 17-18 czerwca 2004 r. pozostało rozstrzygnięcie najistotniejszych kwestii instytucjonalnych: systemu głosowania, kształtu Komisji i Parlamentu Europejskiego oraz kształtu Preambuły Traktatu.

Polska w stanowisku Rządu z września 2003 roku opowiedziała się za zachowaniem nicejskiego systemu głosowania w Radzie Unii Europejskiej, bowiem system ten bardziej skutecznie zapewniał spójność Unii Europejskiej oraz stwarzał Polsce możliwość znaczącego wpływu na proces decyzyjny w Radzie. W trakcie Konferencji Międzyrządowej zwolennicy utrzymania systemu nicejskiego zmieniali z biegiem czasu zdanie, akceptując system tzw. „podwójnej większości” jako podstawę poszukiwania kompromisu. W rezultacie, za systemem tym opowiedziały się wszystkie państwa członkowskie, łącznie z podzielającą wcześniej polski punkt widzenia Hiszpanią. Stało się jasne, że w kategoriach czysto politycznych, system ważenia głosów jest niemożliwy do obrony. Nie było zresztą powodu, aby taki lub inny system podejmowania decyzji był dla Polski w negocjacjach celem samym w sobie. Polskim zamierzeniem było zapewnienie naszemu krajowi porównywalnej z nicejską pozycji w Radzie Unii Europejskiej oraz ustanowienie mechanizmu, który sprzyjałby poszukiwaniu kompromisu oraz wzmacniałby równowagę pomiędzy państwami członkowskimi oraz poczucie spójności w Unii Europejskiej. W tej sytuacji niezbędne stało się doprowadzenie do korekty systemu podwójnej większości tak, aby spełniał on przesłanki polskiego stanowiska. Ten cel udało się osiągnąć.

Przyjęty ostatecznie system podejmowania decyzji, który wejdzie w życie 1 listopada 2009 roku, stanowi, że dla podjęcia decyzji w Radzie Unii Europejskiej niezbędne będzie uzyskanie poparcia przynajmniej 55% państw, z zastrzeżeniem, że musi to być 15 państw, reprezentujących przynajmniej 65% ludności. Na mniejszość blokującą muszą składać się co najmniej cztery państwa, aby uznać, że decyzja nie uzyskała niezbędnego poparcia. Rozwiązanie to zapobiega możliwości samodzielnej blokady decyzji przez trzy największe państwa. Decyzje, które nie są podejmowane na podstawie przedłożenia Komisji Europejskiej, wymagają większości 72% państw (w UE dwudziestu siedmiu członków jest to 20 państw) reprezentujących 65% ludności. Deklaracja dołączona do Aktu Końcowego Konferencji Międzyrządowej stanowi, że z chwilą wejścia w życie Traktatu Konstytucyjnego

zostanie przyjęta decyzja Rady zawierająca postulowany przez Polskę mechanizm tzw. „dodatkowego zabezpieczenia”. Mechanizm ten oznacza, że mniejszość stanowiąca przynajmniej $\frac{3}{4}$ liczby państw lub $\frac{3}{4}$ ludności mniejszości blokującej może domagać się dalszych dyskusji nad każdą decyzją w celu wypracowania satysfakcjonującego kompromisu. W tak definiowanej mniejszości, udział Polski (ok. 7.91% ludności UE składającej się z 27 państw członkowskich) jest porównywalny z udziałem Polski w mniejszości blokującej definiowanej przez Traktat z Nicei. Łącznie oba elementy, czyli korekta progów liczby państw i populacji oraz „dodatkowe zabezpieczenie” pozwalają na zapewnienie spójności i solidarności Unii Europejskiej.

Spśród sześciu zasadniczych postulatów, pomimo prowadzonych do samego końca wysiłków, jedynie jednego celu nie udało się osiągnąć - wprowadzenia do Preambuły Traktatu zapisu o tradycji chrześcijańskiej. Jeszcze na początku negocjacji wiele wskazywało na to, że kwestia ta będzie ważna dla znaczącej liczby państw. W miarę upływu prac Konferencji krąg państw popierających stanowisko Polski w tym zakresie ulegał stałemu zawężeniu. To w niczym jednak nie osłabiało wysiłków Polski oraz siły argumentacji na rzecz wypracowania zgodnego z prawdą historyczną tekstu Preambuły. Ten wysiłek został wysoko oceniony zarówno przez Stolicę Apostolską i Jego Świątobliwość Jana Pawła II, jak również przez niektórych przedstawicieli Episkopatu Polski. Ostateczna forma Preambuły do Traktatu Konstytucyjnego, w wersji zmodyfikowanej w połowie czerwca przez Prezydencję Irlandzką, odbiega od projektu Konwentu, uwzględniając niektóre z polskich postulatów. To między innymi na wniosek Polski usunięto kontrowersyjne motto oraz pierwszy akapit wyjściowego tekstu. Brzmienie obecnego pierwszego akapitu nawiązuje do Preambuły polskiej Konstytucji. Wprowadzono ponadto niemal bezpośredni cytat z polskiej Konstytucji, odwołując się do gorzkich doświadczeń podzielonego kontynentu. Choć nie udało się zrealizować podstawowego polskiego postulatu w odniesieniu do Preambuły, to jednak ostateczny jej kształt jest Polsce bliższy od pierwotnego projektu Konwentu.

Dla Polski, jako nowego kraju członkowskiego, niezwykle istotne było zachowanie zasady „jeden kraj – jeden komisarz”. Jednocześnie Polska dostrzegła potrzebę racjonalizacji wielkości kolegium Komisji w obliczu kolejnych rund rozszerzenia Unii. Należy z zadowoleniem stwierdzić, iż udało się doprowadzić do pogodzenia obu postulatów. Każdy kraj zachowa możliwość nominowania swojego obywatela do grona Komisji Europejskiej do roku 2014, a następnie stosowana będzie zasada równej rotacji przy zmniejszeniu kolegium.

Polska podczas Konferencji Międzyrządowej deklarowała otwartość na postulaty niektórych małych państw, opowiadających się za zwiększeniem minimalnej liczby mandatów w Parlamencie Europejskim zaproponowanego przez Konwent (do 5. lub 6). Jednocześnie

Polska zwracała uwagę, że zasada proporcjonalności powinna mieć przede wszystkim zastosowanie wobec Parlamentu Europejskiego, a więc instytucji przedstawicielskiej. Polska wyrażała przekonanie, że Prezydencja przewidzi w swoim pakiecie końcowym pewną korektę uwzględniającą powyższą argumentację. Było oczywiste, że podwyższenie minimalnej liczby mandatów do Parlamentu Europejskiego spowoduje zwiększenie globalnej liczebności deputowanych do Parlamentu Europejskiego.

Ostatecznie zwiększona została globalna liczba członków Parlamentu Europejskiego do 750 i wprowadzono dwa limity: minimalnej liczby, sześciu, oraz maksymalnej liczby dziewięćdziesięciu sześciu. Dane te prowadzą do wniosku, że w przyszłym Parlamencie Europejskim, po roku 2009, liczba miejsc przypadających Polsce nieznacznie się zwiększy.

Idea prezydencji grupowej jest zasadniczym wkładem Polski do finalnego kształtu projektu Traktatu. Wraz z kilkoma innymi krajami Polska była głównym inspiratorem koncepcji sprawowania prezydencji w Radzie UE przez grupę państw, które mogłyby pomiędzy siebie podzielić zadania płynące z przewodnictwa w poszczególnych Radach sektorowych, za wyjątkiem Rady ds. Stosunków Zewnętrznych. Należy podkreślić, że ustalenia przyjęte w Traktacie uwzględniają polskie postulaty w bardzo istotnym zakresie. Przyjęto model prezydencji grupowej, sprawowanej przez wcześniej wyznaczone 3 państwa w okresie 18 miesięcy. Każdy z członków grupy przewodniczyć będzie wszystkim formacjom Rady w okresie 6 miesięcy. Członkowie grupy mogą zdecydować o innej organizacji swojego przewodnictwa. Pracom Komitetu Stałych Przedstawicieli COREPER przewodniczyć będzie ten sam kraj, który sprawuje przewodnictwo w Radzie ds. Ogólnych.

Konwent Europejski zaproponował szereg nowatorskich rozwiązań w obszarze polityki bezpieczeństwa i obrony. Projekt Traktatu zakładał m.in. wprowadzenie współpracy strukturalnej, którą mogłyby inicjować państwa członkowskie spełniające zastrzone kryteria w zakresie zdolności wojskowych.

Stanowisko Polski w tej kwestii było od samego początku jednoznaczne. Polska zabiegała, aby nowe mechanizmy współpracy uwzględniały fakt, iż podstawą bezpieczeństwa na kontynencie europejskim pozostaje Sojusz Północnoatlantycki. Jednocześnie, Polska podkreślała bardzo wyraźnie zamiar aktywnego udziału w realizacji Wspólnej Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony, w rozwijaniu europejskich zdolności obronnych i wzmocnieniu europejskiego filara Sojuszu Północnoatlantyckiego. Stanowisko Polski zostało szybko dostrzeżone i właściwie zinterpretowane, co pozwoliło na korzystną modyfikację zapisów Traktatu Konstytucyjnego. W pełni respektuje on zobowiązania państw członkowskich Unii wynikające z ich członkostwa w Sojuszu Północnoatlantyckim. Co więcej, zapisom odnoszącym się do tzw. współpracy strukturalnej, czyli swoistej

wzmocnionej współpracy w polityce obronnej, nadano również korzystny dla Polski kształt. Obecnie gwarantuje on otwartość tej współpracy i czytelność kryteriów uczestnictwa. Także i w tej mierze rezultat prac Konferencji Międzyrządowej odpowiada zatem polskim oczekiwaniom.

Polska - jako zwolennik metody wspólnotowej - popierała w trakcie Konferencji Międzyrządowej rozszerzenie zakresu głosowania większością kwalifikowaną. Kwestia ta stanowiła jednak zasadniczy problem dla niektórych państw członkowskich. Część z wysuwanych przez nich postulatów uzyskała polskie poparcie, wychodząc naprzeciw także interesom Polski. Dotyczy to przede wszystkim obszaru polityki podatkowej. Ostatecznie pozostał on w całości w reżimie jednomyślnego podejmowania decyzji. Projekt Traktatu w wersji opracowanej przez Konwent obejmował możliwość przejścia do głosowania większością kwalifikowaną w ograniczonym zakresie polityki fiskalnej, w przypadku współpracy administracyjnej lub zwalczania oszustw podatkowych. Utrzymanie reżimu jednomyślności w tym obszarze jest korzystne dla Polski z dwóch powodów. Po pierwsze, zapobiega ewentualności niekontrolowanego rozszerzenia głosowania większością kwalifikowaną na inne obszary polityki podatkowej. Po drugie, ustanawia naturalną barierę dla pojawiających się w niektórych państwach członkowskich głosów na temat domniemanego dumpingu podatkowego państw członkowskich, które przystąpiły do UE w dniu 1 maja 2004 r.

W obszarze spraw wewnętrznych i sprawiedliwości oraz kwestii socjalnych, formuła kompromisowa dopuszcza w szczególnych wypadkach głosowanie kwalifikowaną większością - tak, jak przewidywał to projekt Konwentu. Jednak zarazem zastosowano tzw. hamulec bezpieczeństwa, który oznacza możliwość zakwestionowania projektu aktu prawnego w przypadku, gdy dane państwo uzna, że zapisy naruszają fundamentalne zasady systemu zabezpieczenia socjalnego lub równowagi finansów publicznych, czy też podstawowe zasady krajowego systemu wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do prawa karnego. W takich przypadkach, projekt aktu prawnego kierowany będzie do dalszej dyskusji w Radzie Europejskiej.

We Wspólnej Polityce Zagranicznej i Bezpieczeństwa ostatecznie utrzymano postanowienia Konwentu, tzn. generalny reżim jednomyślności z wyjątkami określonymi *de facto* już w obecnej bazie traktatowej. Zawiązanie wzmacnionej współpracy we Wspólnej Polityce Zagranicznej i Bezpieczeństwa również jest możliwe jedynie decyzją jednomyślną.

W toku prac Konferencji Międzyrządowej odstąpiono od propozycji Konwentu dotyczącej wieloletnich ram finansowych. Polska opowiadała się za podejmowaniem decyzji kwalifikowaną większością uważając taką formułę za lepiej gwarantującą respektowanie

interesu wspólnotowego. Wskutek oporu niektórych państw płatników netto, decyzje będą podejmowane jednomyślnie. Zarazem Traktat Konstytucyjny proponuje zastosowanie w przyszłości mechanizmu tzw. kładki, na mocy którego Rada Europejska będzie mogła jednomyślnie zdecydować o przejściu do zasady większości kwalifikowanej.

Wybór przewodniczącego Komisji Europejskiej

Na posiedzeniu w Brukseli 29 czerwca 2004 r. Rada UE – w składzie szefów państw lub rządów państw członkowskich – nominowała premiera Portugalii, Jose Manuel Durao Baroso, na przewodniczącego Komisji Europejskiej. W ten sposób zainicjowana została procedura wyboru nowej Komisji Europejskiej, która rozpocznie swoje urzędowanie od 1 listopada 2004 r. Nominacja była poprzedzona intensywnymi konsultacjami Prezydencji Irlandzkiej z pozostałymi państwami członkowskimi. Konsultacje prowadzone przez Prezydencję Irlandzką wskazywały na brak zdecydowanego faworyta na stanowisko przewodniczącego Komisji. Chociaż nominacja na stanowisko przewodniczącego – zgodnie z procedurą wyboru Komisji Europejskiej – nie wymagała jednomyślności w Radzie, to jednak państwa członkowskie od początku konsultacji dążyły do uzyskania szerokiego konsensusu w tej kwestii. W szczególności przyjęto nieformalną zasadę, iż kandydat na przewodniczącego Komisji Europejskiej musiał uzyskać akceptację wszystkich dużych państw członkowskich UE. Początkowo jednym z kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej – wokół którego koncentrowały się konsultacje – był Premier Belgii Guy Verhofstadt. Kandydatura ta była wspierana przez Prezydenta Francji Jacques'a Chiraca oraz Kanclerza Niemiec Gerharda Schrödera. Kandydaturze premiera Guy Verhofstadta sprzeciwił się jednak zdecydowanie premier Wielkiej Brytanii Tony Blair, przede wszystkim ze względu na „federalistyczne poglądy” oraz otwarty sprzeciw wobec wojny w Iraku. Ostatecznie „kompromisowym” kandydatem na stanowisko przewodniczącego Komisji Europejskiej okazał się Premier Portugalii Jose Manuel Durao Baroso, lider centroprawicowej Partii Socjaldemokratycznej, która aktualnie współrządzi z prawicową Partią Ludową w Portugalii. Polska poparła kandydaturę Premiera Jose Manuela Durao Baroso.

Nowa Perspektywa Finansowa

Punktem odniesienia do rozpoczęcia dyskusji na temat Nowej Perspektywy Finansowej był przedłożony przez Komisję Europejską w dniu 10 lutego 2004 r. komunikat pt. „Budowa

naszej wspólnej przyszłości. Wyzwania dla polityki oraz środki budżetowe Unii Europejskiej w latach 2007-2013”.

Już w dniu publikacji Komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie nowej perspektywy Rada Ministrów odniosła się do jego głównych założeń przyjmując tzw. *non-paper* Polski w tej sprawie. Prace nad projektem stanowiska w sprawie nowej perspektywy finansowej rozpoczęły się bowiem z wielomiesięcznym wyprzedzeniem, w ramach powołanego w dniu 1 sierpnia 2003 roku Międzyresortowego Zespołu do opracowania projektów i wniosków w sprawach objętych reformami w Unii Europejskiej.

W swoim stanowisku, prezentowanym konsekwentnie w trakcie całej Prezydencji Irlandzkiej, Polska uznała propozycje Komisji Europejskiej za dobry punkt wyjścia do dalszych negocjacji, w których wyniku zostanie uzgodniona perspektywa finansowa odpowiadająca na wyzwania, przed którymi stanie Unia Europejska po 2006r.

Polska zaakceptowała tzw. podejście „*bottom-up*” zastosowane przez Komisję Europejską, którego istotą jest zdefiniowanie w pierwszej kolejności politycznych wyzwań i priorytetów, z którymi będzie musiała się zmierzyć Unia w ciągu następnych lat i dopiero na tej podstawie nastąpiłoby określenie wysokości środków niezbędnych do ich realizacji. Za najważniejszy cel nowej perspektywy finansowej Polska uznała zapewnienie większej spójności między starymi i nowymi państwami członkowskimi UE poprzez niwelowanie różnic w poziomie rozwoju społeczno-gospodarczego pomiędzy regionami i państwami rozszerzonej Unii Europejskiej, w oparciu o zasadę solidarności.

Polska konsekwentnie wskazywała również, że konieczne jest zapewnienie by proponowany przez Komisję Europejską wzrost wydatków na tzw. polityki pro wzrostowe (w tym badania i rozwój, TEN) nie przyczyniał się do pogłębienia luki w rozwoju między członkami UE. Dlatego instrumenty tych polityk muszą być dostosowane do charakterystyki mniej zamożnych państw członkowskich.

Polska opowiedziała się także za utrzymaniem ustaleń szczytu w Brukseli z października 2002 r. odnośnie do limitów wydatków na interwencje rynkowe i dopłaty bezpośrednie w ramach Wspólnej Polityki Rolnej (zakładających nominalny wzrost wydatków na ten cel o 1% rocznie). Został również podniesiony postulat, by reforma WPR przygotowująca przyszłą perspektywę finansową była dokonywana w sposób nie dyskryminujący nowych państw członkowskich. Zdaniem Polski, zmiana rozłożenia akcentów w WPR w kierunku wzmocnienia rozwoju obszarów wiejskich powinna następować w sposób ewolucyjny, a środki przesunięte z I do II filara (rozwój obszarów wiejskich) powinny trafiać do wspólnej

puli, alokowanej przy pomocy obiektywnych kryteriów, biorących pod uwagę głębokość problemów strukturalnych na obszarach wiejskich.

Polska wskazywała również, że problemy związane z zapewnieniem bezpieczeństwa wewnętrznego obywatelom UE muszą być rozpatrywane także na poziomie europejskim. Wypracowanie wspólnego podejścia musi opierać się na sprawiedliwym podziale odpowiedzialności (także w wymiarze finansowym). Dotyczy to przede wszystkim ochrony granic zewnętrznych.

Opowiadając się z uproszczonym i sprawiedliwym systemem środków własnych, Polska stwierdziła, że będzie zabiegała o wyeliminowanie z systemu wszystkich rozwiązań o charakterze zwolnień (tzw. rabat brytyjski i jego pochodne) i nie wprowadzanie nowych. Polska będzie dążyła także do całkowitego wyeliminowania środka własnego VAT i zastąpienia ubytków w dochodach budżetu UE środkiem własnym opartym o DNB. Polska podziela opinię Komisji Europejskiej, że istotnym problem obecnego systemu środków własnych jest jego ograniczona autonomia. Jednakże Polska zajęła stanowisko, iż wprowadzenie nowych środków własnych jest na obecnym etapie przedwczesne.

Chcąc wpłynąć na propozycje KE, sześciu płatników netto: Niemcy, Niderlandy, Wielka Brytania, Szwecja, Austria i Francja, bezpośrednio po szczycie Rady Europejskiej w grudniu 2003 r., wystosowało list do Przewodniczącego KE, występując z postulatem ograniczenia wielkości budżetu UE do 1% Dochodu Narodowego Brutto Wspólnoty. Pomimo presji Komisja zaproponowała, aby w latach 2007-2013 pułap środków na zobowiązania wzrósł do średnio 1,26% DNB UE, a pułap środków na płatności do 1,14% DNB UE. Propozycja ta respektuje obecnie obowiązujące pułapy środków własnych (1,31% DNB UE dla środków na zobowiązania i 1,24% DNB dla środków na płatności).

Rozwijając założenia Komunikatu w dniu 18 lutego 2004 r., Komisja przedstawiła w Trzecim Raporcie Kohezyjnym propozycje reformy unijnej polityki spójności. Komisja Europejska postuluje, aby budżet tej polityki zamknął się średnio w 0,46% DNB UE w latach 2007-2013, z czego połowa środków trafiłaby do nowych krajów członkowskich. Komisja wykorzystwała także Trzecie Forum Kohezyjne, które odbyło się w maju 2004 r., do szerokich konsultacji swoich propozycji. Podstawą stanowiska Polski prezentowanego w trakcie Forum Kohezyjnego, było przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 30 kwietnia 2004 r. Memorandum w sprawie polityki spójności UE w latach 2007-2013. Polska zaakceptowała co do zasady główne założenia reformy polityki spójności, podkreślając konieczność uznania za priorytet polityki spójności wsparcia dla najmniej zamożnych regionów i państw członkowskich. Polska podniosła również kwestię potrzeby dalszej dyskusji w sprawie zasady ograniczenia wysokości środków z polityki spójności do 4% PKB państwa beneficjanta.

Rada Europejska, podczas posiedzenia w dniach 25-26 marca 2004 r., wezwała Radę do kontynuowania analizy komunikatu prowadzonej przez Komitet Stałych Przedstawicieli w celu przygotowania raportu na czerwcowy szczyt UE. Rada Europejska przypomniała także o harmonogramie prac nad NPF zapisanym w Wieloletnim Programie Rady. Ma on na celu osiągnięcie politycznego kompromisu w połowie 2005 r. i finalizację prac legislacyjnych do końca 2005 r.

Komitet Stałych Przedstawicieli omówił w okresie marzec-czerwiec sprawy ogólne związane z NPF (długość trwania, elastyczność), kształt poszczególnych pięciu działań wydatków przyszłej perspektywy oraz problematykę reformy systemu środków własnych. Instrukcje dla przedstawicieli Polski w Komitecie stałych przedstawicieli zostały oparte o wnioski z prac Zespołu, stanowiące aneks do tzw. *non-paper* z 10 lutego 2004 r., przyjęte przez Komitet Europejski Rady Ministrów 22 kwietnia 2004 r.

Komitet Stałych Przedstawicieli powołał do życia także specjalną Grupę *ad hoc*, która zajęła się analizą technicznych aspektów komunikatu. Prace Grupy umożliwiły państwu członkowskim kraje członkowskie uzyskanie szeregu dodatkowych informacji o propozycji Komisji Europejskiej zawartej w komunikacie z 10 lutego 2004 r. Ocena efektów prac grupy dokonana w ramach Międzyresortowego Zespołu do opracowania projektów i wniosków w sprawach objętych reformami w UE została wykorzystana w przygotowaniach Polski do dyskusji na forum czerwcowej Rady Europejskiej.

Na czerwcowym szczycie Rada Europejska przyjęła raport analityczny Prezydencji Irlandzkiej w sprawie NPF, a nadchodząca Prezydencja Niderlandzka została poproszona o kontynuowanie prac w oparciu o harmonogram określony w Wieloletnim Programie Rady. Konkluzje Rady Europejskiej były zbieżne ze stanowiskiem Polski, która zabiegała o utrzymanie kalendarza prac nad nową perspektywą finansową, tak by możliwe było zawarcie porozumienia politycznego w tej sprawie w połowie 2005 r.

Rolnictwo

- Dopłaty bezpośrednie

Równoległe do działań realizowanych na forum instytucji UE kontynuowane są prace związane z zakończeniem przygotowań do wykorzystania szans, jakie członkostwo Polski w Unii Europejskiej stworzyło dla polskiego rolnictwa. Ważnym elementem tych przygotowań jest finalizacja prac związanych z wypłatą dla polskich rolników dopłat bezpośrednich.

Zgodnie z ustawą z dnia 18 grudnia 2003 r. o płatnościach bezpośrednich do gruntów rolnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz.40 z późn. zm.) płatności bezpośrednie przysługują osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej,

będącej posiadaczem gospodarstwa rolnego, na będące w jej posiadaniu grunty rolne utrzymywane w dobrej kulturze rolnej, przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska. Na system płatności bezpośrednich w Polsce będą się składać jednolite płatności obszarowe finansowane w całości ze środków Unii Europejskiej oraz płatności uzupełniające finansowane w części ze środków budżetu krajowego i w części ze środków Unii Europejskiej przeznaczonych na Plan Rozwoju Obszarów Wiejskich.

Wnioski o płatności należało składać w terminie od dnia 15 kwietnia do 30 czerwca 2004 r. w powiatowym biurze Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa 2004 r., właściwym dla siedziby lub miejsca zamieszkania wnioskodawcy.

Dopuszczalne jest składanie ww. wniosków o płatności bezpośrednio do 25 dni po ww. terminie składania wniosków, tj. do 25 lipca 2004 r. zgodnie z rozporządzeniem 2419/01 z dnia 11 grudnia 2001 r., ustanawiającym szczegółowe przepisy w zakresie stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli dla niektórych schematów pomocowych Wspólnoty ustanowionego na mocy rozporządzenia Rady nr 3508/92. Jednakże każdy dzień zwłoki skutkuje obniżeniem płatności o 1%.

Rozporządzeniem z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wzorów wniosków o przyznanie płatności oraz szczegółowych warunków przyznawania płatności (Dz. U. Nr 52, poz. 523) Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, mając na uwadze ułatwienie rolnikom składania wniosków oraz usprawnienie procesu ich przyjmowania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa określił łączny wzór formularza wniosku o przyznanie płatności bezpośrednich i płatności z tytułu wsparcia działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW).

Wysokość jednolitej płatności obszarowej na 1 ha gruntów rolnych utrzymywanych w dobrej kulturze rolnej została ustalona przez Komisję Europejską w kwocie 44,46 euro. Do poniższych upraw będą wypłacane płatności uzupełniające w kwotach:

- do upraw chmielu – 219,78 euro/ha;
- do ziemniaków przeznaczonych na skrobię – 52,97 euro/tonę skrobi zawartej w ziemniakach;
- do surowca tytoniowego - 1.086,96 euro/tonę;
- do pozostałych roślin uprawianych do otrzymania płatności uzupełniających (rośliny uprawne, rośliny strączkowe, nasiona, orzechy oraz rośliny pastewne) – w wysokości 61,83 euro/ha.

Z informacji otrzymanej z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wynika, że według stanu na dzień 20 lipca 2004 r. w biurach powiatowych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa zostało złożonych 1 397 575 wniosków o

przyznanie płatności bezpośrednich do gruntów rolnych. Stanowi to około 85% liczby uprawnionych producentów rolnych. Procentowy udział powierzchni deklarowanej z wprowadzonych do systemu informatycznego ZSZiK wniosków o płatności bezpośrednie, do powierzchni uprawnionej do dopłat (14 842 836 ha) wynosi 91,4%.

5% złożonych wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich musi być skontrolowanych na miejscu. Kontrola ta polegać będzie na sprawdzeniu zgodności danych podanych we wniosku ze stanem faktycznym stwierdzonym bezpośrednio w gospodarstwie.

Zgodnie z przyjętym rozwiązaniem System Kontroli na Miejscu w 2004 r. opiera się o wykonawców zewnętrznych. Do dnia 21 lipca 2004 r. podpisanych zostało 15 umów na realizację kontroli na miejscu z tytułu płatności bezpośrednich.

Oprócz metody inspekcji terenowej, kontrola będzie przeprowadzana metodą teledetekcji w odmianie „FOTO”. Kontrola ta również będzie wykonywana przez wykonawców zewnętrznych wyłonionych w drodze przetargu. Przetarg na wyłonienie wykonawcy kontroli na miejscu metodą „foto” dotyczył 5 obszarów kontrolnych.

Do dnia 21 lipca 2004 r. przeprowadzone zostały 2 typowania gospodarstw do kontroli metodą inspekcji terenowej na obszarze 16 województw. Typowania zostały przeprowadzone na puli około 1 150 000 wniosków. Ogółem wytypowano 48 000 gospodarstw do kontroli.

Do 23 lipca 2004 r. zaplanowany jest odbiór przez ARiMR od wykonawców zewnętrznych pierwszej partii protokołów z czynności kontrolnych.

- *Pozwy do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości*

Rada Ministrów, na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2004 r. podjęła decyzję o skierowaniu do Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich trzech skarg o stwierdzenie nieważności, dotyczących:

- rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz. Urz. UE L 293 z 11.11.2003, str. 3, ze zm.),
- rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji (Dz. Urz. UE L 9 z 15.1.2004, str. 8),

- decyzji Rady nr 2004/281/WE z dnia 22 marca 2004 r. w sprawie dostosowania Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, w następstwie reformy wspólnej polityki rolnej (Dz. Urz. UE L 93 z 30.3.2004, str. 1).

Skargi przeciwko rozporządzeniom nr 1972/2003 i 60/2004 dotyczą przyjęcia krzywdzących środków w zakresie opodatkowania posiadaczy nadmiernych zapasów produktów rolnych oraz postępowania z produktami objętymi procedurami celnymi. Natomiast skarga przeciwko decyzji nr 2004/281 związana jest z rozszerzeniem mechanizmu stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich.

Decyzja o wniesieniu skarg poprzedzona została pracami przygotowawczymi, prowadzonymi przez zespół międzyresortowy działający pod przewodnictwem Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej. W każdej ze spraw będących przedmiotem skargi przeprowadzone zostały również analizy prawne i ekonomiczne.

Skargi wniesione zostały w trybie artykułu 230 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Niezależnie od żądania stwierdzenia nieważności niektórych postanowień zaskarżonych aktów, Polska wniosła o rozpoznanie sprawy w języku polskim, przez Sąd w składzie Wielkiej Izby, oraz o obciążenie Komisji i Rady UE kosztami postępowań.

Skargi zostały złożone w dniu 28 czerwca 2004 r. w Sekretariacie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Pierwszej Instancji w Luksemburgu przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, który został wskazany jako Pełnomocnik Rządu RP w postępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości i Sądem Pierwszej Instancji.

Skarga dotycząca rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003.

Zarzuty zawarte w skardze obejmują art. 3 oraz art. 4 ust. 3 i ust. 5 ósme tiret rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003.

W odniesieniu do art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 Rząd RP podniósł następujące zarzuty:

1. zarzut naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów - poprzez wprowadzenie opłat celnych w wysokości wspólnotowej stawki celnej *erga omnes*, a więc przekraczających wysokość stawek obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do UE,
2. zarzut braku kompetencji Komisji Europejskiej oraz naruszenia art. 22, art. 41 ust. 1 oraz części 5 załącznika IV Aktu Przystąpienia - ponieważ zaskarżony przepis zmienił określone w Akcie Przystąpienia warunki objęcia Polski regułami unii celnej,

3. zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji i zarzut braku dostatecznego uzasadnienia przyjętych środków - ponieważ zaskarżony przepis przewiduje odmienne traktowanie przedsiębiorców pochodzących z Polskiej oraz z państw członkowskich UE przed rozszerzenia w dniu 1 maja 2004 roku, znajdujących się w podobnej sytuacji oraz nie określa przyczyn usprawiedliwiających takie zróżnicowanie,
4. zarzut naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań - w szczególności z powodu wprowadzenia opłat celnych przekraczających wysokość stawek celnych obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie.

W odniesieniu do art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1972/2003 Polska podniosła zarzut braku kompetencji Komisji Europejskiej i naruszenia art. 41 ust. 1 Aktu Przystąpienia, zarzut naruszenia zasady proporcjonalności oraz zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji, w zakresie, w jakim wysokość opłaty, określonej w zaskarżonym przepisie, przekracza różnicę wspólnotowej stawki celnej i polskiej stawki celnej w dniu 30 kwietnia 2004 r.

W odniesieniu do art. 4 ust. 5 ósme tiret rozporządzenia nr 1972/2003 Polska podniosła zarzut braku kompetencji Komisji Europejskiej i naruszenia art. 41 ust. 1 Aktu Przystąpienia oraz naruszenia zasady proporcjonalności, w zakresie, w jakim zaskarżony przepis obejmuje produkty, dla których polska stawka celna przywózowa w dniu 30 kwietnia 2004 r. była wyższa lub równa stawce wspólnotowej oraz produkty, dla których na dzień 1 maja 2004 r. nie stwierdzono istnienia nadmiernych zapasów w skali kraju.

W odniesieniu do wszystkich ww. przepisów rozporządzenia nr 1972/2003 Polska podniosła zarzut nadużycia władzy przez Komisję Europejską - ponieważ ich rzeczywistym celem jest ochrona rynku Piętnastki przed konkurencją ze strony polskich producentów rolnych.

Skarga dotycząca rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004.

Zarzuty zawarte w skardze obejmują art. 5, art. 6 ust. 1, 2 i 3, art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004.

W odniesieniu do art. 5 rozporządzenia nr 60/2004 Polska podniosła zarzuty analogiczne do zarzutów dotyczących art. 3 rozporządzenia nr 1972/2003. Są to zatem następujące zarzuty:

1. zarzut naruszenia zasady swobodnego przepływu towarów - poprzez wprowadzenie opłat celnych w wysokości wspólnotowej stawki celnej *erga omnes*, a więc przekraczających wysokość stawek obowiązujących w okresie poprzedzającym przystąpienie Polski do UE,
2. zarzut braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 22, art. 41 ust. 1 oraz części 5 załącznika IV Aktu Przystąpienia - ponieważ zaskarżony przepis zmienił określone w

Akcie Przystąpienia warunki objęcia Polski regułami unii celnej oraz wprowadził regulacje dotyczące produktów nie będących przedmiotem wspólnej polityki rolnej,

3. zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji i zarzut braku dostatecznego uzasadnienia przyjętych środków - ponieważ zaskarżony przepis przewiduje odmienne traktowanie przedsiębiorców pochodzących z Polskiej oraz z państw członkowskich sprzed rozszerzenia UE w dniu 1 maja 2004 r., znajdujących się w podobnej sytuacji oraz nie określa przyczyn usprawiedliwiających takie zróżnicowanie,
4. zarzut naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań – z powodu wprowadzenia opłat celnych wyższych od stawek celnych z okresu poprzedzającego przystąpienie.

W odniesieniu do art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 60/2004 Polska podniosła zarzut braku kompetencji Komisji Europejskiej oraz naruszenia art. 22, art. 41 pierwszy akapit i części 4 załącznika IV Aktu Przystąpienia - ponieważ zaskarżone przepisy przewidują uwzględnienie produktów przetworzonych z zawartością cukru przy ustalaniu nadmiernych zapasów cukru oraz wprowadzają zakaz eliminacji nadmiernych zapasów cukru w formie eksportu produktów przetworzonych.

W odniesieniu do art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 60/2004 Polska podniosła zarzut naruszenia zasady solidarności i dobrej wiary w stosunkach pomiędzy Państwami Członkowskimi i instytucjami Wspólnoty - ponieważ zaskarżone przepisy nakładają na Polskę obowiązki, których wykonanie jest w praktyce niemożliwe,

W odniesieniu do wszystkich ww. przepisów rozporządzenia nr 1972/2003 Polska podniosła zarzut nadużycia władzy przez Komisję Europejską - ponieważ ich rzeczywistym celem jest ochrona rynku Piętnastki przed konkurencją ze strony polskich producentów rolnych.

Skarga dotycząca decyzji Rady (WE) nr 2004/281.

Zarzuty zawarte w skardze obejmują art. 1 pkt 5 decyzji Rady nr 2004/281/WE. Zarzuty związane są z rozszerzeniem mechanizmu stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich na nowe płatności bezpośrednie, czyli płatności ustanowione po dniu podpisania Traktatu o Przystąpieniu (w sektorach orzechów i upraw energetycznych oraz dodatkowe płatności w sektorze mleka).

Polska podniosła zarzut braku kompetencji Rady Unii Europejskiej oraz naruszenia art. 23 Aktu Przystąpienia, stwierdzając, że zaskarżony przepis:

- nie stanowi dostosowania Aktu Przystąpienia do zmian wspólnej polityki rolnej, lecz istotną zmianę określonych w tym Akcie warunków przystąpienia, niekorzystną dla Polski oraz dla producentów rolnych działających na jej terytorium,
- nie jest środkiem niezbędnym, a warunek niezbędności nie został w najmniejszym stopniu wykazany i uzasadniony w preambule decyzji nr 2004/281,

- jest sprzeczny z celem Traktatu o Przystąpieniu, jakim jest pełne objęcie nowych państw członkowskich prawami i obowiązkami wynikającymi z członkostwa w UE.

Polska podniosła również zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji, wskazując, że zaskarżony przepis prowadzi do zwiększenia nierówności pomiędzy producentami rolnymi z Piętnastki i z nowych państw członkowskich oraz do nieokreślonego, niepewnego zakresu odstępstw od zasady równego traktowania. Istniejące nierówności będą się bowiem powiększały w miarę wprowadzania nowych płatności bezpośrednich i w miarę wzrostu ich wysokości.

Polska podniosła ponadto zarzut naruszenia zasady dobrej wiary, ponieważ zaskarżony przepis wprowadza jako zasadę rozwiązania, które w Traktacie o Przystąpieniu miały charakter wyjątkowy, podważając tym samym osiągnięty kompromis negocjacyjny.

Fundusze Strukturalne

Okres sprawowania przez Irlandię Prezydencji UE wykorzystany był przez Polskę do finalizacji działań związanych z przygotowaniem do wykorzystania Funduszy Strukturalnych. Ważnym elementem tych przygotowań było wejście w życie w dniu 8 czerwca 2004 r. ustawy o Narodowym Planie Rozwoju oraz wejście w życie w dniu 30 czerwca 2004 r. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Narodowego Planu Rozwoju 2004 – 2006.

W dniu 4 maja 2004 r. zostały przekazane do odpowiednich Dyrekcji Generalnych Komisji Europejskiej oficjalne pisma, podpisane z upoważnienia Komitetu Europejskiego Rady Ministrów przez Wicepremiera Jerzego Hausnera, potwierdzające ostateczny kształt Podstaw Wsparcia Wspólnoty oraz programów operacyjnych na lata 2004-2006 (po zakończeniu negocjacji z Komisją Europejską). W dniu 23 czerwca 2004 r. Komisja Europejska podjęła decyzję zatwierdzającą Podstawy Wsparcia Wspólnoty dla Polski na lata 2004-2006. Rozpoczął się proces oficjalnego zatwierdzania przez Komisję Europejską poszczególnych Programów Operacyjnych (PO). Dotychczas zatwierdzono PO Pomoc techniczna, SPO Transport, PO dla Inicjatywy Wspólnotowej EQUAL, SPO Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego i rozwój obszarów wiejskich, Zintegrowany Program Rozwoju Regionalnego oraz SPO Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw. Na akceptację oczekują jeszcze SPO Rybołówstwo i przetwórstwo ryb oraz SPO Rozwój zasobów ludzkich.

Dla trzech programów operacyjnych tj. dla SPO Rozwój zasobów ludzkich, SPO Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw oraz Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR), w których przewidziane jest udzielanie przez Polskę pomocy publicznej, zgodnie z wymogami polityki konkurencji dokonano notyfikacji Komisji

Europejskiej większości programów pomocowych. Obecnie trwa procedura ich akceptacji przez Komisję Europejską. Do czasu wydania przez nią decyzji w sprawie programów pomocowych oraz mapy pomocy regionalnej wstrzymana jest realizacja działań, w których występuje pomoc publiczna.

Równolegle do opisanych wyżej działań prowadzone były prace mające na celu wypracowanie procedur niezbędnych dla uruchomienia instrumentów strukturalnych.

Podpisane zostały porozumienia pomiędzy instytucjami zarządzającymi a instytucją płatniczą (Ministerstwo Finansów) dla: SPO Transport, SPO Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw, SPO Rozwój Zasobów Ludzkich i Programu Inicjatywy Wspólnotowej EQUAL. W ramach Zintegrowanego Programu Rozwoju Regionalnego władze wszystkich województw podpisały porozumienia trójstronne zawierane pomiędzy MGIP, marszałkami i wojewodami w sprawie podziału kompetencji w procesie wdrażania ZPORR.

W ramach SPO Rozwój Zasobów Ludzkich podpisano umowy z 16 Wojewódzkimi Urzędami Pracy. W ramach SPO - Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw podpisane zostały dwie umowy na realizację działań z Agencją Rozwoju Przemysłu S.A. oraz z Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości.

W omawianym okresie aktualizowane były podręczniki procedur dla poszczególnych programów operacyjnych. Są one uzgadniane z Ministerstwem Finansów, na podstawie wersji procedur przekazanych do akceptacji do instytucji płatniczej odpowiednio dla: ZPORR, SPO Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego i rozwój obszarów wiejskich, SPO Rozwój Zasobów Ludzkich, SPO Transport

Po wejściu w życie ustawy o NPR konieczne stało się powołanie Komitetu Monitorującego NPR oraz Komitetów Monitorujących i Sterujących dla poszczególnych PO, zgodnie z delegacją ustawową. Prace przygotowawcze w tym zakresie są nadal w toku. Powołanie Komitetów Sterujących dla poszczególnych programów operacyjnych uzależnione jest od wejścia w życie rozporządzeń ministrów właściwych w sprawie trybu wyłaniania przedstawicieli partnerów społecznych i gospodarczych wchodzących w skład komitetów sterujących, a następnie od wyboru zgodnie z tym trybem członków komitetów (przewidywany termin to przełom sierpnia i września 2004 r.).

W dniu 1 czerwca 2004 r. przekazane zostały do MGIP, MRiRW, MI i MŚ kopie generatora wniosków SIMIK, które zostały umieszczone na stronach internetowych poszczególnych instytucji zarządzających. Na bieżąco dokonywana była weryfikacja zgłoszeń wykrytych nieprawidłowości wynikłych w trakcie eksploatacji Generatora Wniosków, który został umieszczony na stronie internetowej MF w dniu 21 maja 2004 r.

Zgodnie z umową z Wykonawcą została zbudowana aplikacja – Zdecentralizowany System Przyjmowania Wniosków (ZSPW), która zamiennie nosi nazwę Weryfikator Wniosków. ZSPW jest aplikacją pomocniczą w procesie obsługi wniosków. Jednocześnie, rozpoczął się proces przygotowania użytkowników do korzystania z ww. aplikacji. Przeszkolono ok. 300 użytkowników w zakresie korzystania z Weryfikatora. Aplikacja została udostępniona na stronach MF.

Prace nad budową sieci rozległej na potrzeby systemu SIMIK (SIMIK-NET) oraz nad budową sieci lokalnych w instytucjach zaangażowanych w proces obsługi funduszy unijnych są na ukończeniu. W chwili obecnej nie zrealizowano jeszcze jednej lokalizacji z zaplanowanych 41.

Równolegle do prac legislacyjnych i tworzenia niezbędnych procedur trwały przygotowania projektów kwalifikujących się do współfinansowania z funduszy strukturalnych UE

W przypadku SPO Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw nabór projektów rozpoczął się 29 marca 2004 r. dla poddziałania 1.1.1, Wsparcie instytucji otoczenia biznesu zrzeszonych w sieci Krajowego Systemu Usług dla MSP (KSU). Termin składania wniosków upłynął z dniem 31 maja 2004 r. Druga runda aplikacyjna dla poddziałania 1.1.1 została uruchomiona 14 czerwca i trwała do 30 czerwca 2004 r. Runda aplikacyjna dla działania 1.3 Tworzenie korzystnych warunków dla rozwoju firm rozpoczęła się 14 czerwca 2004 r. (do 14 lipca 2004 r.).

Pierwsza runda aplikacyjna dla poddziałania 2.2.1 Wsparcie dla przedsiębiorstw dokonujących nowych inwestycji trwała od 1 lutego do końca lutego 2004 r. Druga runda aplikacyjna dla tego poddziałania (ostatnia w tym roku) rozpoczęła się z dniem 1 czerwca i trwała do dnia 30 czerwca 2004 r. Uruchomienie wdrażania działania 1.4 Wzmocnienie współpracy między sferą badawczo-rozwojową a gospodarką oraz działania 1.5 Rozwój systemu dostępu przedsiębiorców do informacji i usług publicznych *on-line* będzie możliwe po podpisaniu porozumienia pomiędzy MGIP a MNiI.

Pozostałe działania będą mogły być uruchomione po wejściu w życie aktów wykonawczych do ustawy o Narodowym Planie Rozwoju (m.in. dotyczących programu operacyjnego, uzupełnienia, wzorów wniosków i umów dofinansowania, a także wzorów sprawozdań) oraz rozporządzeń określających tryby i warunki udzielania wsparcia w ramach działań wdrażanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości oraz MGIP (wszystkie trzy projekty rozporządzeń są przygotowane i czekają na wejście w życie aktów prawnych stanowiących podstawę ich wydania). Weszło w życie rozporządzenie MGIP w sprawie szczegółowego przeznaczenia, warunków i trybu udzielania przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości pomocy finansowej w ramach SPO Wzrost Konkurencyjności

Przedsiębiorstw. Do uruchomienia tych działań konieczne jest także podpisanie pozostałych porozumień i umów z instytucjami pośredniczącymi i wdrażającymi.

Uruchomienie działań i poddziałań obejmujących udzielenie przez Polskę pomocy publicznej uzależnione jest od uzyskania pozytywnych decyzji Komisji Europejskiej w sprawie mapy pomocy regionalnej i notyfikowanych przed 1 maja 2004 r. programów pomocowych.

W dniu 4 maja 2004 r. ogłoszono nabór projektów w ramach pomocy technicznej ZPORR, zaś 19 maja 2004 r. została otwarta została runda aplikacyjna na składanie wniosków w ramach działania 1.6. "Rozwój transportu publicznego w aglomeracjach", która zakończyła się 16 lipca 2004 r. Zgłoszono 12 wniosków, dla których wartość dofinansowania z EFRR wynosi 111 824 179,7 euro.

Na poziomie regionalnym wszystkie województwa ogłosiły nabór projektów przy najmniej w jednym działaniu. Terminy zgłaszania projektów zostały ustalone od czerwca do września 2004 r. w zależności od województwa. Nie został ogłoszony nabór projektów, których dotyczy pomoc publiczna (turystyka, energia odnawialna, ochrona powietrza).

SPO Rozwój Zasobów Ludzkich – w trybie pozakonkursowym zatwierdzono do realizacji 124 wnioski. Rozpoczęcie procesu naboru projektów w ramach procedury konkursowej uzależnione jest m.in. od wejścia w życie aktów wykonawczych do ustawy o Narodowym Planu Rozwoju oraz ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W przypadku działań, zawierających elementy pomocy publicznej ich uruchomienie uzależnione jest od stosownych decyzji KE, o których mowa w punkcie dotyczącym SPO WKP.

Wśród zatwierdzonych 40 projektów w ramach Priorytetu I SPO Rozwój Zasobów Ludzkich znajdują się 32 projekty Wojewódzkich Urzędów Pracy, projekt Ochotniczych Hufców Pracy, 5 projektów departamentów merytorycznych Ministerstwa Gospodarki i Pracy oraz 2 projekty Pełnomocnika Rządu ds. Równego Statusu Kobiet i Mężczyzn. W ramach Priorytetu II SPO Rozwój Zasobów Ludzkich zatwierdzono 30 projektów: 22 projekty przygotowane w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu, 2 projekty Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości oraz 6 projektów Urzędu Służby Cywilnej. W ramach Priorytetu III SPO Rozwój Zasobów Ludzkich, do 18 czerwca 2004 r., zatwierdzono 54 projekty, spośród których znajdują się projekty Wojewódzkich Urzędów Pracy, projekty Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, projekty Urzędu Służby Cywilnej, projekt Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu oraz projekty Departamentu Zarządzania Europejskimi Funduszami Strukturalnymi i Departamentu Wdrażania Europejskich Funduszy Strukturalnych w MGiP.

Uruchomiono zbieranie projektów w pięciu działaniach oraz w ramach pomocy technicznej SPO Transport. Łącznie dotychczas wpłynęło 78 wniosków na kwoty przekraczające

dostępne środki (odrzucono 13 wniosków). Pozytywnie ocenę formalną przeszło 65 wniosków (obecnie weryfikowane pod względem merytorycznym i finansowym oraz przedstawiane na zespołach roboczych). Na posiedzeniach Komitetu Sterującego w dniu 29 kwietnia 2004 r. oraz 7 czerwca 2004 r. zostały zatwierdzone 4 projekty w ramach działania 1.2. Poprawa infrastruktury dostępu do portów morskich oraz 4 projekty w ramach Priorytetu 3 Pomoc Techniczna.

PO Pomoc Techniczna – w dniu 18 czerwca 2004 r. ogłoszono nabór wniosków w ramach tego programu (trwał do 25 czerwca 2004 r.). Na środki na współfinansowanie z rezerwy celowej oraz na środki na prefinansowanie oczekuje 16 przygotowanych projektów.

W dniu 7 czerwca 2004 r. ogłoszono konkurs projektów do Programu Inicjatywy Wspólnotowej EQUAL.

Ze względu na specyfikę programów nie rozpoczęto naboru projektów dla SPO Restrukturyzacja i Modernizacja Sektora Żywnościowego i Rozwój Obszarów Wiejskich. W związku z tym, że termin zakończenia kontraktowania środków finansowych Programu SAPARD, planowany jest na dzień 15 sierpnia 2004 r., nabór projektów w ramach SPO Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego i rozwój obszarów wiejskich rozpocznie się w drugiej połowie sierpnia 2004 r., po przyjęciu uzupełnienia programu przez Komitet Monitorujący.

Nie rozpoczęto jeszcze naboru projektów w ramach SPO Rybołówstwo i przetwórstwo ryb. Nabór projektów planowany jest w terminie późniejszym po wejściu w życie rozporządzeń w sprawie przyjęcia programu operacyjnego i uzupełnienia programu. Instytucja Zarządzająca SPO Rybołówstwo skierowała uzgodniony projekt ogłoszenia w sprawie naboru wniosków.

Strategia Lizbońska

Ważnym punktem prac Prezydencji Irlandzkiej było nadanie nowego wymiaru implementacji Strategii lizbońskiej. Intencją Prezydencji było jednoczesne włączenie organizacji społecznych oraz władz publicznych w tworzenie komplementarnych wobec siebie, krajowych strategii służących wzmocnieniu konkurencyjności gospodarki na szczeblu unijnym oraz zmobilizowanie poszczególnych państw członkowskich do większego zaangażowania się w przegląd śród-okresowy Strategii lizbońskiej (ang. *mid-term review*), który będzie miał miejsce w 2005 r. Jego prezentacja odbędzie się w marcu 2005 roku, w czasie kolejnego szczytu Rady Europejskiej, poświęconego przeglądowi Strategii.

Zdaniem Polski powinien on uwzględnić konieczność dostosowania założeń i rekomendacji Strategii w kontekście blisko rocznych doświadczeń funkcjonowania rozszerzonej Unii

Europejskiej tak, aby postęp prac w latach 2005-2010 mógł przynieść maksymalne zbliżenie się wszystkich państw członkowskich do celów wyznaczanych w 2000 r.

W dniu 21 stycznia 2004 r. Komisja Europejska opublikowała kolejny raport na temat postępów we wdrażaniu głównych celów Strategii. Poddano w nim szerokiej analizie obecny stan realizacji celów Strategii Lizbońskiej, zarówno w państwach członkowskich, jak i akcesyjnych. Zdaniem KE głównym powodem niewystarczających postępów w realizacji Strategii jest brak determinacji państw członkowskich we wprowadzaniu reform ekonomiczno-społecznych. Raport został poddany szczegółowej analizie. Polska generalnie zgadza się z priorytetami wymienionymi w raporcie.

Prezydencja Irlandzka włożyła wiele wysiłku w przygotowanie wiosennego szczytu Rady Europejskiej, który, jak co roku, poświęcony był w dużej mierze przeglądowi dokonań państw UE w zakresie wdrażania Strategii lizbońskiej. Bazując głównie na własnych doświadczeniach w zakresie prowadzenia pro-wzrostowej polityki gospodarczej, Irlandia dążyła między innymi do umożliwienia aktywnego zaangażowania partnerów społecznych w proces reform społeczno-gospodarczych UE. Efektem tych starań było ustanowienie podczas posiedzenia Rady Europejskiej w marcu 2004 r. „Partnerstwa na rzecz reform” (ang. *Reform Partnership*). Partnerstwo ma na celu nawiązanie efektywnej współpracy pomiędzy sektorem rządowym, partnerami społecznymi i społeczeństwem we wszystkich państwach członkowskich, ukierunkowanej na wypracowanie optymalnego kształtu polityki krajowej, która mogłaby stanowić kontrybucję tych państw w ramach przygotowań do przeglądu śródo-okresowego Strategii lizbońskiej. W konkluzjach z wiosennego posiedzenia Rady Europejskiej znalazło się również postulowane przez Polskę zalecenie do tworzenia w państwach członkowskich „platform narodowych” na rzecz dialogu społecznego i obywatelskiego wokół problematyki Strategii Lizbońskiej.

W ramach przygotowań Polski do udziału w posiedzeniu Rady Europejskiej poświęconej Strategii Lizbońskiej zostało przygotowane szczegółowe stanowisko (przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 20 stycznia 2004 r.), które stanowiło podstawę wszystkich dyskusji prowadzonych przez Polskę na forum Rady UE oraz jej komitetów i grup roboczych. Podkreślono w nim m.in. iż różnice w poziomie rozwoju gospodarczego pomiędzy nowymi i obecnymi krajami członkowskimi wymagają dostosowania do nich instrumentów i priorytetów Strategii Lizbońskiej przy jednoczesnym zachowaniu podstawowego celu, jakim jest wzrost gospodarczy i konkurencyjność poszerzonej Unii Europejskiej. W wielu przypadkach podejmowane działania nie muszą się wiązać z nowymi inwestycjami ale wymagają poprawy jakości i uproszczenia prawa oraz deregulacji i liberalizacji poszczególnych rynków. Priorytetem dla Polski jest likwidacja istniejących obecnie barier w

przepływie usług (projekt dyrektywy ramowej o świadczeniu usług na Jednolitym Rynku) i siły roboczej (nowelizacja systemu wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych). Konieczne jest również, by kryterium konkurencyjności stanowiło najważniejszy element oceny efektywności podejmowanych działań legislacyjnych. Z tego względu Polska opowiada się za tym, by ich podstawą była ocena skutków regulacji, a Rada do spraw Konkurencyjności odgrywała najważniejszą rolę we wdrażaniu Strategii. Polska zadeklarował również dalszy aktywny udział w dyskusji na temat priorytetów i zasad implementacji Strategii. W tym celu zostaną wypracowane stanowiska na kolejne posiedzenie Rady Europejskiej na wiosnę 2005 roku, kiedy to dokonana zostanie modyfikacja obecnych założeń Strategii Lizbońskiej, w celu jej dostosowania do nowych wyzwań i umożliwienia efektywnego realizowania celów założonych w 2000 roku.

Polska brała również aktywny udział w szczegółowych inicjatywach wchodzących w zakres Strategii Lizbońskiej, które znalazły się w priorytetach Prezydencji Irlandzkiej. Szczęólnego zaangażowania wymagały prace związane z uproszczeniem prawa wspólnotowego (ang. *better regulation*), nad projektem dyrektywy o usługach na jednolitym rynku, chemicznego pakietu legislacyjnego (REACH), Inicjatywy na rzecz Wzrostu, zwiększenia mobilności studentów oraz nowelizacji dyrektywy o uznawaniu kwalifikacji zawodowych oraz w zakresie badań i rozwoju.

W ramach przygotowań do *mid-term review*, podczas sesji w Brukseli w marcu 2004 r., ustanowiona została także Grupa Wysokiego Szczebla pod przewodnictwem Wima Koka, mająca za zadanie przygotowanie analitycznego raportu dotyczącego postępu we wdrażaniu Strategii lizbońskiej w państwach członkowskich oraz środków jakie mogłyby zostać podjęte w ramach UE w celu sprostania założeniom Strategii. Prace Grupy Wysokiego Szczebla są na bieżąco analizowane. Na ręce przewodniczącego Grupy – Wima Koka zostało przesłane opracowanie, które zawiera najważniejsze dylematy dotyczące Strategii Lizbońskiej z punktu widzenia Polski jako największego, nowego państwa członkowskiego.

W celu koordynacji działań związanych ze Strategią Lizbońską w zakresie reform podejmowanych w Unii Europejskiej został powołany Międzyresortowy Zespół do opracowania projektów i wniosków w sprawach objętych reformami w Unii Europejskiej, w ramach którego działa Podzespół ds. Strategii Lizbońskiej. Stanowi on międzyresortowe forum, służące do podjęcia, z wystarczającym zapasem czasu, prac analitycznych umożliwiających przygotowanie spójnego i skoordynowanego wewnętrznie stanowiska wobec podstawowych dokumentów wiążących się z realizacją Strategii Lizbońskiej. W ramach jego prac przyjęto m.in. dokument zawierający pakiet działań, których celem jest

uzyskanie maksymalnego wpływu na kształt nowych priorytetów Strategii i rekomendacji jakie będą płynąć z przeglądu śród-okresowego.

Należy również podkreślić, iż w wielu programach realizowanych przez Polskę już obecnie realizowane są cele Strategii Lizbońskiej dotyczące zwiększenia zatrudnienia czy uproszczenia otoczenia regulacyjnego przedsiębiorstw. Plan przemian gospodarczych promowany przez rząd jest zgodny z rekomendacjami płynącymi ze Strategii.

Istotnym elementem tworzenia Strategii Lizbońskiej jest również dialog społeczny i obywatelski, wspierający prowadzenie debaty i konsultacji społecznych oraz pobudzające aktywność środowisk naukowych. Obecnie taką rolę pełni Polskie Forum Strategii Lizbońskiej (PFSL), którego partnerem - założycielem jest Urząd Komitetu Integracji Europejskiej. W pracach PFSL uczestniczą przedstawiciele przedsiębiorców oraz wybitni polscy naukowcy specjalizujący się w poszczególnych zagadnieniach Strategii Lizbońskiej. W maju odbył się II Kongres Polskiego Forum Strategii Lizbońskiej, który zgromadził liczne grono polityków, przedsiębiorców oraz naukowców zaangażowanych z realizacją Strategii Lizbońskiej.

2. Informacje na temat udziału
Polski w pracach Rady
Europejskiej oraz
poszczególnych formacji Rady
Ministrów UE

Rada Europejska

W dniu 18 czerwca 2004 roku odbyło się pierwsze posiedzenie Rady Europejskiej, w której Polska wzięła udział jako pełnoprawny członek Unii Europejskiej. Polska reprezentowana była przez Prezesa Rady Ministrów, Pana Marka Belkę.

W trakcie posiedzenia Rada Europejska przyjęła sprawozdanie Komisji Europejskiej nt. stanu realizacji programu z Tampere w dziedzinie Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych i zwróciła się do Rady UE i Komisji Europejskiej z prośbą o przygotowanie przed końcem 2004 roku propozycji nowego programu. Rada Europejska wskazała, iż priorytetowymi obszarami działania w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych w najbliższym czasie powinny być: azyl i migracja, polityka integracji legalnych imigrantów, zasady wjazdu na terytorium UE osób, które potrzebują ochrony międzynarodowej, implementacja planu dot. zarządzania granicami morskimi, opracowanie

unijnej strategii antynarkotykowej na lata 2005-2012. Ustalono także, iż Europejska Agencja ds. Granic powinna rozpocząć swoją działalność na początku 2005 r. W zakresie walki z terroryzmem Rada Europejska uznała, że jednym z najważniejszych wyzwań stających obecnie przed państwami członkowskimi UE jest wzmocnienie koordynacji między nimi w zakresie zwalczania terroryzmu. Rada przyjęła Raport na temat implementacji Deklaracji ws. terroryzmu z 25.03.2004 r. oraz zrewidowany Plan Działania/Mapy Drogowej Rady. Zadeklarowała, że będzie dokonywać co 6 miesięcy oceny wdrażania Planu Działania. Uznała także, że konieczne jest w pełni zintegrowane z działaniami zewnętrznymi UE podejście do zwalczania terroryzmu oraz szeroka współpraca z innymi organizacjami międzynarodowymi w tej dziedzinie. Za konieczne uznała wzmocnienie działań przeciwko finansowaniu terroryzmu, osiągnięcie porozumienia w sprawie inicjatyw w zakresie wymiany informacji i przekazywania danych, poprawę zdolności państw członkowskich w zakresie zapobiegania i neutralizacji konsekwencji ataków terrorystycznych

Polska z zadowoleniem przyjęła raport nt. implementacji deklaracji ws. terroryzmu. Podkreślano jednak pilną potrzebę polepszenia koordynacji między instytucjami odpowiedzialnymi za walkę z zagrożeniem terrorystycznym i przyspieszenia implementacji aktów prawnych uchwalanych na poziomie UE. Za krok w dobrym kierunku uznana została poprawiona Mapa Drogowa/Plan Działania przyjęty przez Radę, zakładający bardziej realistyczne terminy realizacji nałożonych na państwa członkowskie.

Omawiając perspektywy kolejnych rozszerzeń UE Rada Europejska podkreśliła, że proces integracji Bułgarii i Rumunii z UE jest integralnym elementem obecnej fazy rozszerzenia UE. Po dokonaniu pozytywnej oceny postępu w negocjacjach akcesyjnych Rada Europejska uznała, że wspólnym celem UE oraz Bułgarii i Rumunii jest przystąpienie tych państw do UE w styczniu 2007 roku, pod warunkiem wypełniania przez nie wszystkich kryteriów członkostwa. Rada Europejska jednocześnie zastrzegła, że niezbędny jest rzeczywisty postęp w realizacji reform i przygotowaniu do członkostwa (zwłaszcza w zakresie poprawy zdolności administracyjnej i sądowniczej oraz kontynuacji reform gospodarczych i strukturalnych, a także terminowej implementacji i realizacji wszystkich zobowiązań negocjacyjnych). Rada Europejska potwierdziła także zobowiązanie UE, że podejmie w grudniu 2004 roku decyzję w sprawie rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Turcją, o ile będzie to możliwe w świetle oceny Komisji Europejskiej dotyczącej wypełniania kryteriów kopenhaskich. Rada Europejska podjęła także decyzję o przyznaniu Chorwacji statusu kraju kandydującego do członkostwa w UE i o rozpoczęciu z nią w pierwszych miesiącach 2005 r. negocjacji akcesyjnych. Komisja Europejska została zobowiązana do przygotowania jeszcze przed końcem jej kadencji raportu na temat stanu przygotowania Chorwacji do akcesji.

Polska poparła konkluzje Rady Europejskiej w części dotyczącej rozszerzenia UE. Opowiedziała się za przyznaniem Chorwacji statusu kraju kandydującego i rozpoczęciem negocjacji akcesyjnych w pierwszych miesiącach 2005 roku, po uprzednim uzyskaniu pozytywnej oceny Komisji Europejskiej. Podobnie jak pozostałe państwa członkowskie zadeklarowała gotowość wsparcia dążeń Turcji do członkostwa w Unii Europejskiej oraz wyraziła uznanie dla działań podejmowanych przez rząd turecki, zmierzających do wypełnienia kryteriów kopenhaskich. Jednocześnie decyzję o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych uzależniła od pozytywnej rekomendacji Komisji Europejskiej w tej sprawie, która zostanie przedstawiona jesienią 2004 r.

Ważnym punktem agendy Rady Europejskiej były dyskusja na temat przygotowania do rozpoczęcia negocjacji w sprawie Perspektywy Finansowej UE na lata 2007-2013. Potwierdzono, że oczekuje się od Prezydencji Niderlandzkiej przestrzegania harmonogramu przewidzianego w Wieloletnim Programie Strategicznym Rady UE oraz iż będzie on kontynuować prace analityczne, zwłaszcza w sprawach zidentyfikowanych w Raporcie Analitycznym przygotowanym przez Prezydencję irlandzką na temat wyników pracy grupy *ad hoc* ds. perspektywy finansowej.

Polska wyraziła poparcie dla utrzymania wyznaczonego przez Prezydencję irlandzką harmonogramu prac nad NPF. Prezentowała także pogląd, że szczególnie istotną kwestią, która powinna zostać uwzględniona w ramach dalszych prac nad NPF, jest realizacja zadań związanych z polityką spójności. Wydatki wiążące się z tą polityką wspólnotową powinny umożliwić możliwie szybkie osiągnięcie postępu w procesie realnej konwergencji wszystkich krajów, których poziom rozwoju jest niższy od średniej dla całej UE.

Rada Europejska dokonała ogólnej oceny postępów we wdrażaniu Strategii Lizbońskiej². Odnotowała, że osiągnięty został postęp w dziedzinie usług finansowych, ochrony prawa własności intelektualnej, ochrony konsumentów, ochrony środowiska, infrastrukturze oraz swobodzie przepływu osób i usług. Jednocześnie szefowie państw i rządów UE zaapelowali o dalsze wysiłki w celu zmniejszenia opóźnień w realizacji celów Strategii Lizbońskiej, zarówno na poziomie UE, jak i poszczególnych państw członkowskich. Jako inicjatywy i propozycje wymagające zintensyfikowania wymienione zostały m.in.: lepsze prawodawstwo unijne (*better regulation*), dyrektywa ramowa ws. usług, tzw. pakiet chemiczny REACH, Biała Księga ws. usług użyteczności publicznej, propozycje dot. mobilności naukowców,

² Szczegółowej dyskusji na temat Strategii Lizbońskiej poświęcona była tzw. Wiosenna Rada Europejska, która odbyła się w dniach 25-26 marca 2004 r.

przeгляд strategii zrównoważonego rozwoju, propozycje w zakresie technologii środowiskowych oraz strategia dla regionów peryferyjnych.

Polska podzieliła stanowisko pozostałych członków Rady Europejskiej, że obecnie najważniejsza dla realizacji Strategii będzie debata na temat kierunków jej zmian prowadzona w ramach przeglądu średniookresowego (*Mid-term Review*). Ewentualne modyfikacje założeń i rekomendacji Strategii Lizbońskiej winny uwzględniać fakt rozszerzenia UE oraz co za tym idzie różnice w sytuacji ekonomiczno-społecznej państw członkowskich. Dlatego też modyfikacje, jakie będą proponowane powinny zostać tak skonstruowane, aby działania realizowane w latach 2005- 2010 pozwoliły na realizację lub maksymalne zbliżenie się wszystkich państw członkowskich do celów wyznaczonych w 2000 r.

Przedmiotem prac Rady Europejskiej była także – co szczególnie istotne dla Polski - Europejska Polityka Sąsiedztwa. Rada Europejska zwróciła m.in. uwagę na planowany szczyt UE – Ukraina (8 lipca 2004 r.), który powinien dokonać pogłębionego przeglądu stosunków dwustronnych. Z zadowoleniem przyjęła decyzję o włączeniu Armenii, Azerbejdżanu i Gruzji do europejskiej polityki sąsiedztwa zapowiedziała rozszerzenie europejskiej polityki sąsiedztwa na Białoruś, gdy kraj ten utworzy demokratyczny rząd w następstwie wolnych i uczciwych wyborów, a także wzmocnione wsparcie dla społeczeństwa obywatelskiego na Białorusi.

Polska poparła decyzje Rady Europejskiej podkreślając, że Europejska Polityka Sąsiedztwa powinna w sposób bardziej precyzyjny i zróżnicowany wychodzić naprzeciw oczekiwaniom krajów objętych tą polityką. Wskazała, że należy różnicować politykę UE wobec poszczególnych regionów i krajów sąsiedzkich i dopasować zawartość koncepcji i oferty do ich potrzeb. Polska wskazywała na ogromne znaczenie określenia długoterminowych relacji z państwami Europy Wschodniej, które zgłosiły europejskie aspiracje tj. Ukrainą i Mołdową. Z zadowoleniem Polska przyjęła decyzje dotyczące Białorusi, uważając, że w ramach Polityki Sąsiedztwa UE powinna przekazać jasny sygnał społeczeństwu dot. woli zaangażowania we współpracę z tym państwem w przypadku rozpoczęcia reform demokratycznych i gospodarczych przez RB. Z satysfakcją Polska przyjęła także decyzję dot. objęcia Polityką Sąsiedztwa trzech państw Południowego Kaukazu, wskazując jednocześnie na konieczność indywidualnego podejścia do każdego z nich.

Ponadto, Rada Europejska przyjęła – przy poparciu Polski - Raport nt. Strategicznego Partnerstwa UE z regionem Morza Śródziemnego i Bliskim Wschodem, i uznała, że rozwiązanie konfliktu izraelsko-palestyńskiego pozostanie priorytetem Partnerstwa, jednakże postęp w rozwiązaniu konfliktu nie może być warunkiem wprowadzenia niezbędnych reform przez partnerów w regionie i dalszego rozwoju współpracy. Polska podkreśliła, że realizacja

Strategicznego Partnerstwa powinna przyczynić się do osiągnięcia jednego z głównych celów współczesnych stosunków międzynarodowych, którym jest przekształcenie Bliskiego Wschodu w region stabilny politycznie i gospodarczo, nastawiony na pokojową współpracę ze swoim otoczeniem. Osiąganie bezpieczeństwa i stabilności w regionie nie będzie możliwe bez postępu państw regionu w kierunku stopniowej demokratyzacji i rozwoju społeczeństwa obywatelskiego oraz transformacji gospodarczej, którą UE może wspierać jedynie poprzez wszechstronną i długookresową współpracę.

Tematem omawianych w trakcie Rady Europejskiej była także sytuacja w Iraku. Polska poparła wysiłki partnerów europejskich dla zwiększenia roli UE w rekonstrukcji Iraku, które powinno znacznie wykraczać poza pomoc humanitarną. Średniookresowa strategia UE wobec Iraku wskazująca kierunek rozwoju stosunków UE z Irakiem powinna przyczynić się do osiągnięcia tego celu. Sukces procesu politycznego i konstytucyjnego w Iraku będzie miał wpływ na państwa Bliskiego Wschodu. Strategia powinna brać również pod uwagę reformatorskie inicjatywy świata arabskiego, zaprezentowane m. in. na konferencjach w Sanie i Aleksandrii. Poparła także wysiłki na rzecz wsparcia procesów transformacji i demokratyzacji w Iraku w szerszy kontekst Strategicznego Partnerstwa UE z obszarem śródziemnomorskim oraz Bliskim Wschodem.

Rada Europejska potwierdziła, że Europejska Strategia Bezpieczeństwa przyjęta podczas Rady Europejskiej w grudniu 2003r. wytycza kluczowe ramy dla formułowania polityki bezpieczeństwa. Podsumowano prace w ramach 4 kierunków priorytetowych i udzielono kolejnej Prezydencji i Sekretarzowi Generalnemu/ Wysokiemu Przedstawicielowi J. Solanie mandatu na kontynuowanie prac w zakresie ww. spraw. Polska potwierdziła, że w pełni identyfikuje się z tezami zawartymi w Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa

Rada Europejska z zadowoleniem odnotowała m.in. wyniki szczyt UE - Rosja w dniu 21 maja, szczególnie z uwagi na osiągnięte porozumienie w związku z przygotowaniem do przystąpienia Rosji do Światowej Organizacji Handlu (WTO). Rada odnotowała także fakt rozszerzenia Porozumienia o partnerstwie i współpracy na nowe państwa członkowskie UE oraz stwierdziła, iż oczekuje na szybką ratyfikację Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy. Polska poparła stanowisko Rady Europejskiej odnośnie do oceny szczytu UE – Rosja, szczególnie zaś apel skierowany do władz rosyjskich o szybką ratyfikację Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy.

Rada ds. Ekonomicznych i Finansowych

W dniu 11 maja 2004 roku odbyło się posiedzenie Rady ds. Ekonomicznych i Finansowych w trakcie której dyskutowany był wpływ wydatków zdrowotnych na stabilność systemu

finansów publicznych oraz efektywność podejścia do kontroli wydatków na opiekę zdrowotną na bazie przygotowanego przez Komitet ds. Polityki Gospodarczej dokumentu „Health care expenditures and the public finances” (dok. EPC/ECFIN/181/04-EN final). Zwrócono uwagę, że na problematykę finansowania służby zdrowia powinien być położony większy nacisk w Ogólnych Wytycznych Polityki Gospodarczej.

Przedstawiono zalecenie Komisji Europejskiej w zakresie aktualizacji Ogólnych Wytycznych Polityki Gospodarczej na lata 2003 – 2005 (dok. COM(2004)238final) oraz przeprowadzono tzw. debatę orientacyjną na ten temat. Wnioski z tej debaty zostaną wzięte pod uwagę podczas posiedzeń Komitetu ds. Ekonomicznych i Finansowych oraz Komitetu ds. Polityki Gospodarczej (EPC), które poświęcone będą szczegółowemu redagowaniu konkretnych zapisów Ogólnych Wytycznych Polityki Gospodarczej.

W odniesieniu do nowych państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. uzgodniono, że w Ogólnych Wytycznych (...) zamieszczony będzie odrębny podrozdział dotyczący tych państw oraz potwierdzono, że nadzór budżetowy w odniesieniu do nich będzie przebiegać z uwzględnieniem specyfiki każdego kraju (w tym rozłożenie na kilka lat procesu ograniczania deficytu finansów publicznych do poziomu 3% wynikającego z Paktu Stabilności i Wzrostu). Podczas posiedzenia poruszany był także problem (dok. 8624/04) produktu potencjalnego i luki produktowej oraz wykorzystywania deficytu strukturalnego jako podstawowego wyznacznika oceny stanu finansów publicznych.

W ramach Paktu Stabilności i Wzrostu dyskutowano sprawę odwołania decyzji dotyczącej istnienia nadmiernego deficytu w Portugalii oraz przełożenia do lipca 2004 r. – na prośbę Włoch – decyzji odnośnie zastosowania procedury wczesnego ostrzeżenia dla Włoch.

Komisja Europejska przedstawiła aktualny stan negocjacji (dok. 9349/04) ze Szwajcarią oraz z terytoriami zależnymi i stowarzyszonymi państw członkowskich ws. wprowadzenia przez nie równoważnych środków, o których mowa w dyrektywie o opodatkowaniu oszczędności.

Rada do spraw Ekonomicznych i Finansowych formalnie potwierdziła, że osiągnięta została zgoda polityczna ws. projektu Dyrektywy dotyczącej przejrzystości na rynkach finansowych oraz Dyrektywy dotyczącej utworzenia nowej struktury organizacyjnej komitetów ds. usług finansowych przez Radę, Komisję i Parlament Europejski (dok. 9120/04 i 9121/04).

Komisja Europejska zaprezentowała wstępny projekt budżetu Unii Europejskiej na 2005 rok oraz założenia Nową Perspektywę Finansową na lata 2007 – 2013. Wg projektu płatności dla państw członkowskich, które przystąpiły do UE w dniu 1 maja 2004 r. mają wynieść w 2005 r. 10,3 mld EUR, z czego 1, 7 mld EUR na dopłaty bezpośrednie i interwencje na rynku rolnych, 1, 4 mld EUR na rozwój obszarów wiejskich, 3,1 mld EUR na fundusze strukturalne, 0,7 mld EUR na Fundusz Spójności, 0,6 mld EUR na polityki wewnętrzne, w tym Schengen

oraz 1,5 mld EU na płatności z tytułu programów przedakcesyjnych. Komisja Europejska poinformowała również o nadwyżce budżetowej w 2003 r. w wys. 5,47 mld EUR, za którą uczyniła odpowiedzialne tzw. „stare” kraje członkowskie, które przeszacowały wydatki z funduszy strukturalnych. Odnośnie do Nowej Perspektywy Finansowej Komisja Europejska zakłada istotne zwiększenie wydatków wspólnotowych, przy czym priorytetem powinna być realizacja celów Strategii Lizbońskiej.

Ponadto – na wniosek Szwecji – Komisja Europejska przedstawiła informację na temat stanu prac nad raportem dot. stawek akcyzy na alkohol w poszerzonej UE.

W dniu 2 czerwca 2004 r odbyło się kolejne, ostatnie podczas Prezydencji Irlandzkiej posiedzenie Rady do spraw Ekonomicznych i Finansowych.

Podczas posiedzenia Rada przyjęła jednomyślnie tekst konkluzji odnoszący się do osiągniętego porozumienia z terytoriami zależnymi i stowarzyszonymi oraz państwami trzecimi (Andora, Lichtenstein, Monako, San Marino i Szwajcaria) w sprawie ustaleń niezbędnych do stosowania rozporządzenia UE dotyczącego podatku od oszczędności. Przyjęty został tekst decyzji Rady dotyczący podpisania i zawarcia układu między Unią Europejską i Szwajcarią przewidującego środki równoważne do przewidzianych w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie oprocentowania wkładów (dok. 9694/04 + COR 1, 6465/04 + COR 1 + COR 2). Rada do spraw Ekonomicznych i Finansowych poprosiła Komisję Europejską o kontynuację negocjacji w sprawie daty rozpoczęcia stosowania tych ustaleń w stosunku do Szwajcarii (możliwe opóźnienie o pół roku) oraz o składanie sprawozdań odnośnie dopracowania szczegółów technicznych z innymi krajami. Polska opowiedziała się za podjęciem decyzji.

Rada podjęła także decyzję w sprawie procedury nadmiernego deficytu dotyczącej Niderlandów, wzywając rząd niderlandzki do korekty deficytu najpóźniej do roku 2005.

Rada zaaprobowała sprawozdanie dla Rady Europejskiej w sprawie aktualizacji Ogólnych Wytycznych Polityki Gospodarczej. Po raz pierwszy oceną objęto tzw. nowe państwa członkowskie, przy czym dla Polski zaproponowano najwięcej (10) zaleceń, 8 – dla Węgier, 7 – dla Słowacji, 6 – dla Czech itd. Rekomendacje dla Polski są spójne z celami polityki gospodarczej Rządu RP i zbieżne z działaniami przedstawionymi w polskim Programie Konwergencji.

Rada przyjęła roczny raport nt. statystyki Unii Gospodarczej i Walutowej (dok. 9809/04 i 9819/04). Polska zwróciła uwagę na konieczność doprowadzenia do uzgodnień z Eurostatem w sprawie klasyfikacji otwartych funduszy emerytalnych. W raporcie stwierdzono, że mimo

różnej sytuacji w krajach członkowskich, tzw. nowi członkowie mają podobne problemy w statystyce sektora tzw. *general government*. Odnośnie do integracji finansowej został przedstawiony X Raport w obszarze usług finansowych (ang. Financial Services Action Plan), raport monitorujący integrację finansową oraz raporty sektorowych grup ekspertów (materiały informacyjne).

Komisja Europejska przypominała o obowiązku (wynikającym z Rozporządzenia 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości) stosowania od 1 stycznia 2005 r. ww. standardów MSR 32 i 39 (a w zasadzie zastępujących je od 2003 r. – międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej) do sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych przez emitentów papierów wartościowych notowanych na rynkach regulowanych krajów członkowskich UE. Polska uznaje potrzebę jak najszybszego wprowadzenia znowelizowanych standardów. Wstępnie omawiano konieczność uregulowania stosunków z USA w kwestii zwolnienia europejskich firm audytowych z obowiązku rejestracji w USA i do osiągnięcia zbieżności standardów rachunkowych w skali międzynarodowej.

Komisja Europejska przedstawiła ponadto raport (dok. 9821/04) dla Rady Europejskiej w sprawie konsekwencji wprowadzenia nowych wymagań kapitałowych dla banków i firm inwestycyjnych UE, które zgodnie z oceną niezależnego konsultanta powinny mieć generalnie pozytywny wpływ na gospodarkę UE oraz na struktury nadzorcze i ostrożnościowe.

W ramach tzw. pkt. A Rada do spraw Ekonomicznych i Finansowych przyjęła ponadto zmieniony statut Europejskiego Banku Inwestycyjnego w związku z przyszłym przystąpieniem Bułgarii i Rumunii.

Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa

W dniu 24 maja 2004 r. w Brukseli odbyło się posiedzenie Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa. Posiedzenie Rady zdominowały tematy dotyczące rybołówstwa.

W trakcie posiedzenia osiągnięto porozumienie polityczne w sprawie Projektu Decyzji Rady ustanawiającej Regionalne Komitety Doradcze (RACs) w ramach Wspólnej Polityki Rybackiej (dok. 9500/04). Strona polska wyraziła poparcie dla projektu Decyzji Rady. Ponadto Polska uznała za konieczne zapewnienie przedłużenia okresu i zwiększenie intensywności dofinansowania RACs z budżetu wspólnotowego, uznając początkowo zaproponowany przez KE poziom finansowania za niewystarczający. Podkreślono zasadnicze

znaczenie tej kwestii dla organizacji i stowarzyszeń sektora rybackiego w Polsce, które pod względem finansowym i organizacyjnym są znacznie słabsze od podobnych organizacji w państwach UE-15. Omawiana regulacja stanowi klucz do realizacji jednego z 4 głównych założeń reformy Wspólnej Polityki Rybackiej – zwiększenia udziału sektora rybackiego w procesie decyzyjnym, co ma zapewnić lepsze wdrażanie Wspólnej Polityki Rybackiej.

Ponadto osiągnięto uzgodnienie polityczne w sprawie Projektu rozporządzenia Rady zmieniającego Rozporządzenie (EC) nr 2792/1999 określające szczegółowe zasady i ustalenia wsparcia strukturalnego Wspólnoty w sektorze rybactwa (FIFG) (dok. 9506/04). Podczas dyskusji w tym punkcie obrad omawiano kwestie nierozstrzygnięte podczas wcześniejszych posiedzeń ciał przygotowawczych Rady. W sprawie rekompensat za czasowe zawieszenie działalności hodowców skorupiaków z powodu zakwitów toksycznych alg, Polska uznała za pożądane objęcie także hodowców ryb pomocą finansową w formie rekompensat za czasowe zawieszenie działalności, w związku z koniecznością zwalczania zakaźnej choroby ryb. Delegacja polska podtrzymała stanowisko, że udział własny beneficjanta w finansowaniu projektu w zakresie budowy nowych obiektów intensywnej hodowli ryb, powinien być zachowany na dotychczasowym poziomie, który przewidziany jest w obowiązującym Rozporządzeniu (WE) 2792/1999 (minimum 40%),

W trakcie tego posiedzenia Komisja Europejska przedstawiła krótką informację na temat stanu negocjacji w obszarze "Rolnictwo" dotyczących WTO i Mercosur. Komisarz Fischler przedstawił główne elementy listu Komisarzy P. Lamy i F. Fischlera z 9 maja 2004 r. Wskazał na konieczność przełamania impasu w negocjacjach Rundy Doha i przejęcia inicjatywy w negocjacjach przez Unię Europejską, co powinno wpłynąć na poprawę oceny Wspólnej Polityki Rolnej. Szczególnie mocno Komisarz Fischler akcentował warunkowy charakter i rozłożenie w czasie potencjalnych koncesji UE w obszarze rolnym, a w szczególności dotyczących redukcji subsydiów eksportowych. Zwrócił uwagę na pakietowy charakter propozycji Komisji, która jest ważna jedynie przy spełnieniu warunków adresowanych przede wszystkim do państw znaczących producentów i eksporterów żywności (USA, Australia, Brazylia, Kanada, Argentyna). Komisarz Fischler wskazał także na powiązanie toczących się negocjacji Mercosur-UE z negocjacjami Rundy Doha.

Większość delegacji w sposób krytyczny odniosła się do propozycji Komisji, zarówno w odniesieniu do negocjacji WTO, jak i Mercosur, przy czym zdecydowanie bardziej negatywne oceny formułowano pod adresem negocjacji Mercosur. Żadna z delegacji nie podważała treści mandatu negocjacyjnego Komisji Europejskiej w zakresie Rundy Doha WTO. Wypowiedzi poświęcone były taktyce negocjacji i możliwości wyegzekwowania zobowiązań od partnerów WTO. Państwa UE reprezentujące dużych producentów żywności, w tym Polska, wyraziły

szczególne zaniepokojenie szerokim zakresem koncesji dla Mercosur. Polska wskazała, że koncesje UE dla Mercosur dotyczą wielu wrażliwych towarów dla naszego kraju. Ponadto strona polska zwróciła uwagę na brak analiz dotyczących przewidywanych konsekwencji przyjęcia proponowanego przez UE modelu zobowiązań w WTO i konsekwencji dla WPR (wpływ na konkurencyjność producentów artykułów rolno-spożywczych i kompensowanie dochodów producentom rolnym). Wiele delegacji, w tym Polska, zwróciło uwagę na słaby przepływ informacji dotyczący szczegółów negocjacji Mercosur.

W dniu 21 czerwca 2004 r. w Brukseli odbyło się ostatnie podczas Prezydencji Irlandzkiej posiedzenie Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa. W trakcie posiedzenia przyjęto bez dyskusji Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: „Promowanie bardziej ekologicznych metod połowów: rola technicznych środków ochrony zasobów” (dok. 10571/04).

Osiągnięto także zgodę polityczną w sprawie projektu rozporządzenia Rady ustalającego roczny nakład połowowy dla niektórych obszarów morskich i flot połowowych (wdrożenie zasad dla Wód Zachodnich) (dok. 7388/04). Podczas obrad Prezydencja przedstawiła propozycję kompromisowych rozwiązań, polegających na dodaniu przepisów zabezpieczających przed faktycznym wzrostem nakładu połowowego oraz określających sposób uwzględniania czasu na przepłynięcie przez biologicznie wrażliwe łowiska bez prowadzenia połowów oraz ujednoczeniu metodologii kalkulowania nakładu.

Ponadto omawiany był projekt rozporządzenia Rady powołującego Wspólnotową Agencję Kontroli Rybołówstwa i zmieniającego Rozporządzenie (WE) nr 2847/93 ustanawiające reżim dla kontroli stosowanej we wspólnej polityce rybackiej (dok. 9149/04 + ADD 1). Strona polska, podobnie jak i inne delegacje, wyraziła poparcie dla projektu utworzenia Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa, podkreślając konieczność prowadzenia i kluczowe znaczenie szczegółowych prac technicznych nad kształtem projektu.

W trakcie posiedzenia omówiono także Komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego: Europejski Plan Działań dla Rolnictwa Ekologicznego i Żywności Ekologicznej (dok. 10436/04 + ADD 1). Strona polska wyraziła poparcie dla propozycji Komisji dodając, że rolnictwo ekologiczne powinno stać się elementem nowej WPR. Podkreśliła również konieczność badania zawartości materiału z organizmów genetycznie zmodyfikowanych (GMO) w produktach ekologicznych oraz prowadzenia dalszej dyskusji w tym zakresie. W dyskusji żadna z 21 propozycji Komisji nie spotkała się z bezpośrednią krytyką państw członkowskich. Do działań, które znalazły największe poparcie delegacji należały: większa harmonizacja standardów i propozycja wprowadzenia europejskiego logo

ekologicznego, usprawnienie zbierania danych statystycznych (lepsze analizy podaży i popytu), poprawa marketingu i działań informacyjnych skierowanych do konsumentów służących zwiększeniu spożycia, efektywne działania związane z rozwojem terenów wiejskich służące rolnictwu ekologicznemu. Uwagę zwracano także na wymogi wobec importowanych produktów ekologicznych - powinny one spełniać te same kryteria, co produkty europejskie.

W kolejnym punkcie obrad KE przedstawiła Radzie Raport w sprawie zastosowania Tytułu II Rozporządzenia (WE) Nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady ustalającego system identyfikacji i rejestracji bydła oraz znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego (dok. 8963/04, 10390/04). Strona polska podtrzymała poparcie dla wprowadzenia europejskiego oznaczenia pochodzenia wołowiny. Poparła również stanowisko KE w pozostałych kwestiach dotyczących znakowania wołowiny, które przedstawiono w konkluzjach ww. raportu. Jednakże większość państw zdecydowanie odrzuciło koncepcję wprowadzenia europejskiego oznaczenia pochodzenia mięsa. Oznaczenie to mogłoby być stosowane opcjonalnie, w pewnych przypadkach, przez operatorów sprzedających mięso bezpośrednio konsumentom. Ponadto, zgadzając się z wnioskiem Komisji, zdecydowana większość krajów opowiedziała się przeciwko rozszerzeniu zakresu rozporządzenia na sektor restauracji, cateringu instytucjonalnego oraz fast-food. Poparcie większości państw znalazło stanowisko Komisji przeciwne zwiększeniu elastyczności przepisów dotyczących znakowania w przypadku dostaw surowca wykorzystywanego do produkcji mięsa mielonego oraz propozycja ujednoczenia klasyfikacji kategorii bydła, tj. głównie cieleciny.

W kolejnym punkcie obrad, dotyczącym negocjacji Rundy Doha i Mercosur, strona polska poinformowała, że zastrzeżenia budzi liberalizacja importu towarów wrażliwych, w szczególności tytoniu i bioetanolu, jak również liberalizacja dostępu do rynku UE na produkty przetworzone o dużej zawartości cukru. Polska zwróciła również uwagę na brak poprawy dostępu do rynku Mercosur dla produktów istotnych dla eksportu Polski i innych krajów członkowskich, takich jak np. mleka, śmietany i wyrobów spirytusowych. KE przedstawiła informację nt. przebiegu negocjacji w ramach rundy WTO w zakresie rolnictwa. Obecnie negocjacje rolne znajdują się w kluczowej fazie. KE poinformowała także o przebiegu rozmów z Mercosur.

Na wniosek Niemiec, Austrii, Francji i Polski do porządku obrad Rady wprowadzono Memorandum dotyczące zasobów odnawialnych (dok. 10250/04).

Polska poparła Memorandum w sprawie surowców odnawialnych i zwróciła szczególną uwagę na konieczność podjęcia działań zmierzających do:

- możliwie szybkiego wypracowania planu zwiększenia produkcji surowców odnawialnych, w tym zwiększenia wykorzystania biomasy do produkcji energii;
- ułatwienia, w drodze właściwych działań legislacyjnych, warunków uprawy surowców odnawialnych, w tym roślin energetycznych oraz
- rozszerzenia wsparcia dla uprawy surowców odnawialnych.

Kolejnym zagadnieniem diskutowanym podczas posiedzenia Rady były negocjacje UE - Rosja dotyczące spraw weterynaryjnych (dok. 10558/04). Polska opowiedziała się za ustaleniem jednolitych procedur kontroli zakładów w 10 nowych państwach członkowskich ubiegających się o możliwość eksportu swoich produktów na rynek Federacji Rosyjskiej. Przedstawiciel Polski poinformował, że 17 czerwca 2004 r. strona polska przekazała Komisji Europejskiej listę polskich zakładów, które ubiegają się o możliwość eksportu do Rosji. Jednocześnie podkreślił, że przy proponowanej przez stronę rosyjską procedurze zatwierdzania zakładów, w przypadku potrzeby rozszerzenia tej listy, będą musiały być przeprowadzane dodatkowe kontrole. Przedstawiciel Polski podkreślił, że brak skutecznych działań Komisji Europejskiej może doprowadzić do znaczącego spadku udziału produktów pochodzących ze Wspólnoty na rynku rosyjskim.

Rada ds. Konkurencyjności

W dniach 17-18 maja 2004 r. odbyło się posiedzenie Rady ds. Konkurencyjności w Brukseli. Główną ideą Rady, łączącej w sobie trzy elementy: rynek wewnętrzny, przemysł oraz badania, jest prowadzenie spójnej polityki i podejmowanie wszelkich działań, które umożliwią Unii Europejskiej osiągnięcie założeń Strategii Lizbońskiej i zapewnienie, że UE będzie najbardziej konkurencyjnym organizmem gospodarczym na świecie. Dodatkowym celem jest osiągnięcie poziomu 3% PKB wydatków na rzecz badań i rozwoju.

W trakcie tego posiedzenia omówiono Komunikaty i Raporty Komisji Europejskiej dotyczące wzmocnienia konkurencyjności Europy poprzez badania, rozwój i innowacyjność. Efektem tej debaty było przyjęcie Konkluzji Rady w sprawie konkurencyjności i innowacyjności (dok. 9476/04 LIMITE COMPET 72 IND 64 MI 162 RECH 94), w których zapisano, m.in. potrzebę prowadzenia spójnej polityki w odniesieniu do wszystkich sektorów w rozszerzonej Unii Europejskiej, wprowadzenie ułatwień dla rozwoju najbardziej tego wymagających i pro-konkurencyjnych sektorów, uproszczenia lub, tam gdzie to jest możliwe, wyeliminowania utrudnień administracyjnych i prawnych, ze szczególnym uwzględnieniem barier dla rozwoju MSP, włączenia idei partnerstwa prywatno-publicznego do realizacji i finansowania projektów innowacyjnych.

Ponadto przyjęto Konkluzje Rady w sprawie lepszego środowiska legislacyjnego (dok. 9442/04 COMPET 66 INST 147). Jest to uszczegółowienie idei, o której wspomniano w poprzedniej konkluzji, a mianowicie powiązanie dwóch płaszczyzn: uproszczenie legislacji dla przedsiębiorców oraz zapewnienie, aby wprowadzana legislacja nie stanowiła bariery dla działań na rzecz wzmocnienia konkurencyjności. Jednym z elementów takiego podejścia jest prowadzenie analiz wpływu (ang. *impact assesment*) określających zakres zmian i ich wpływ na poziom konkurencyjności europejskich przedsiębiorców, w stosunku do firm spoza UE, pozycję konsumentów oraz środowisko.

Istotnym zagadnieniem, omawianym w trakcie Rady był nowy pakiet rozwiązań prawnych dotyczących wykorzystania środków chemicznych (tzw. REACH - Registration, Evaluation, Authorisation and Restriction of Chemicals). Debata w tym punkcie ukierunkowana była na trzy kwestie, które zostały uznane przez grupę ad hoc ds. substancji chemicznych za szczególnie istotne i wymagające dalszego ukierunkowania przez Radę: rejestracja substancji chemicznych, obowiązek staranności „duty of care”, rola Agencji w procesie oceny substancji. W odniesieniu do kwestii rejestracji Polska zgodziła się, że niezbędne jest opracowanie systemu, który uprościłby i zminimalizował koszty związane z procedurą rejestracji proponowaną w regulacji Komisji Europejskiej oraz pozwoliłby uniknąć powtarzania badań na zwierzętach. Polska stwierdziła, iż z zainteresowaniem przyjmuje zarówno propozycję brytyjską „jedna substancja, jedna rejestracja”, jak i Niderlandów, dotyczącą hierarchizacji. Polska popiera dalsze prace nad tymi dokumentami. W odniesieniu do „obowiązku staranności”, Polska zgodziła się z założeniem, aby to przemysł przejął odpowiedzialność za bezpieczeństwo związane z użytkowaniem produktów chemicznych. W związku z powyższym opracowania wymagają szczegółowe zapisy wdrażania tej zasady (m.in. obowiązki producentów lub importerów), a także formalna definicja „duty of care”. Polska ponadto zaproponowała przeprowadzenie programu pilotażowego dla rejestracji kilku substancji, aby sprawdzić, jak system taki będzie działał w praktyce.

Następną kwestią był omawiany Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego dotyczący przedstawienia projektu dyrektywy i dwóch projektów zaleceń zmierzających do ułatwienia przyjęcia obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych w WE (dok. 9096/04 RECH 86 COMPET 64, 9212/04 CONSOM 42 MI 147 CODEC 679). Prezydencja Irlandzka argumentowała zajęcie się tą sprawą tym, że w celu spełnienia kryterium Strategii Lizbońskiej polegającego na osiągnięciu wydatków na badania i rozwój na poziomie 3% PKB niezbędne jest zatrudnienie znacznej liczby nowych badaczy (ok. 700 tys. do 2010 r.), w tym wielu spoza UE. Polska stwierdziła, że ogólne podejście zaproponowane w projektach jest właściwe, lecz konieczne jest rozwiązanie problemu

okresów przejściowych w podejmowaniu pracy przez badaczy z nowych państw członkowskich, które powodują, iż mogą oni być traktowani gorzej niż badacze z krajów trzecich.

Omawiany był również projekt rozporządzenia Rady ws. Patentu Wspólnoty oraz Projekt rewizji monachijskiej konwencji o udzielaniu patentów europejskich (dok. 7119/04 PI 28, 9399/04 PI 42, 7120/04 PI 29), jednakże ze względu na fakt, iż wciąż istnieją dwie grupy państw popierające różne rozwiązania (podczas gdy jest wymóg jednomyślności do przyjęcia tego rozporządzenia).

Osobną kwestią było przyjęcie w drodze zgody politycznej Propozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej zdolności patentowej wynalazków realizowanych przy pomocy komputera (dok. 9277/04 PI 41 CODEC 693 + ADD 1). Polska, zgodnie z zapisami instrukcji, nie poparła inicjatywy dotyczącej wprowadzenia patentów na oprogramowanie komputerowe. W pierwszej turze głosowania Polska wstrzymała się od głosu. Wobec osiągnięcia w pierwszej turze mniejszości blokującej (50 głosów, gdy do zablokowania decyzji wystarcza 37 głosów), Komisja Europejska zaproponowała poprawki do projektu dyrektywy, m.in. wprowadzenie do art. 4a punktu 1 zapisu: „Program komputerowy jako taki nie może stanowić wynalazku posiadającego zdolność patentową.” W drugiej turze część państw zmieniła swoje zdanie na przychylne względem projektu, co oznaczało, że zmniejszyła się liczba głosów przeciwnych poniżej progu mniejszości blokującej. Od głosu wstrzymały się: Austria – 4 głosy, Belgia – 5 głosów i Włochy – 10 głosów, a przeciwko głosowała Hiszpania – 8 głosów. Osiągnięte 27 głosów nie wystarczyło do sformowania mniejszości blokującej. Nawet w przypadku zagłosowania na tym etapie przez Polskę, dysponującą 8 głosami, przeciwko projektowi dyrektywy, ilość głosów przeciwnych nadal nie pozwoliłaby na zablokowanie prac nad projektem. W tej sytuacji Polska nie wypowiedziała się, popierając w ten sposób nową poprawkę Niemiec. Oznaczało to uzyskanie akceptacji przez większość kwalifikowaną, co powoduje, że projekt uzyskał tzw. „polityczne uzgodnienie dla wspólnego stanowiska”. Ze względu na wprowadzone zmiany obecnie tekst ten podlega ostatecznej redakcji językowej przez prawników-lingwistów i będzie przyjęty przez Radę jako punkt w części – A, w trakcie której posiedzenia ewentualnie można zgłaszać uwagi natury językowej. Wówczas, co jest najistotniejsze, nastąpi przekazanie projektu dyrektywy do drugiego czytania w Parlamencie Europejskim, co nastąpi najprawdopodobniej już w trakcie nowej kadencji Parlamentu na jesieni 2004 roku, z udziałem polskich posłów do Parlamentu Europejskiego.

Rada uzgodniła politycznie również Projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ws. uznawania kwalifikacji zawodowych (dok. 9352/1/04 REV 1 ETS 40 CODEC 702). W

trakcie dyskusji państwa członkowskie skoncentrowały się przede wszystkim na postanowieniach odnośnie do świadczenia usług tymczasowo i okazjonalnie, a w szczególności na temat wymaganych przez kraj przyjmujący warunków dotyczących zawartości oraz terminu i częstotliwości składania deklaracji, dokumentów i informacji i ubezpieczeniu. Należy również zauważyć, iż w kontekście zapisów w projektowanej dyrektywie odnośnie do studiów uzupełniających dla pielęgniarek i położnych (art. 31.3 i 39.4.) nie było zastrzeżeń, co oznacza, iż polskie stanowisko dotyczące tej kwestii zostało ostatecznie uwzględnione i przyjęte.

W ramach uzyskanej zgody politycznej przyjęto:

- Projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym i zmieniającej dyrektywy 84/450/EWG, 97/7/WE i 98/27/WE (dok. 10904/03 CONSOM 72 MI 159 CODEC 915 + ADD 1, 9475/04 CONSOM 49 MI 161 CODEC 717),
- Zmieniony projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. promocji sprzedaży na rynku wewnętrznym (dok. 13637/02 CONSOM 98 MI 225 CODEC 1352, 9474/04 CONSOM 48 MI 150 CODEC 716),
- Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (dok. 9392/04 UD 71 ENFOCUSTOM 32 MI 156 COMER 108 TRANS 193 CODEC 707 + ADD 1 + ADD 2)

Również zostały przyjęte do wiadomości informacje Prezydencji nt.

- Międzynarodowego Eksperymentalnego Reaktora Termonuklearnego (ITER (International Thermonuclear Experimental Reactor). Obecnie UE (Cadarache we Francji) jest jednym z kandydatów do lokalizacji wspomnianego Reaktora,
- Propozycji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy w zakresie ochrony konsumentów (dok. 9212/04 CONSOM 42 MI 147 CODEC 679),
- Projektu dyrektywy o usługach na Rynku Wewnętrznym (dok. COM(2004) 2 final [6174/04 COMPET 18 SOC 58 JUSTCIV 23 CODEC 192 + ADD 1]),
- Europejskiego Dnia Konsumenta – Konferencja nt. tworzenie Zaufania konsumentów na europejskim rynku usług internetowych “Building Consumer Confidence in the European Online Marketplace”,
- Konferencja na temat Konkurencyjności i Zrównoważonego Rozwoju Europejskiej Turystyki (dok. 9534/04 TOUR 8 COMPET 74)

- Problemu Konsumentów w obliczu piractwa przy użyciu modemów (dok. 9454/04 CONSOM 46 TELECOM 95).

Rada ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii

W dniach 10-11 czerwca 2004 r. odbyło się posiedzenie Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii w Luksemburgu.

W trakcie ww. posiedzenia omówiono projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ws. ustanowienia wieloletniego programu wspólnotowego na rzecz łatwej dostępności i lepszego wykorzystania europejskich treści cyfrowych (eContent). Kwestia sporną, którą miała rozstrzygnąć Rada po posiedzeniu Stałych Przedstawicieli (COREPER I) 19 maja 2004 r., było ustalenie ram finansowych programu. Polska poparła kompromisową propozycję Prezydencji w sprawie przeznaczenia 135 mln EUR na program eContent, która została przyjęta jednomyślnie również przez pozostałe państwa członkowskie. Na posiedzeniu osiągnięto porozumienie polityczne w sprawie wspólnego stanowiska.

Kolejnym punktem obrad była dyskusja nad projektem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ws. ustanowienia wieloletniego programu wspólnotowego na rzecz promowania bezpiecznego Internetu i nowych technologii sieciowych (Safer Internet Plus). Budżet programu ustalony został na 45 mln EUR (Polska poparła tę propozycję).

W czasie dyskusji na temat Strategii eEurope 2005, omawiane były dwa komunikaty: Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego (...) ws. narodowych strategii rozwoju dostępu szerokopasmowego do Internetu (dok. 9111/04 TELECOM 88.) oraz Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów: Plan działań eEurope2005 – aktualizacja (dok. 9675/04 TELECOM 104 i 9863/04 TELECOM 109). Podczas posiedzenia przyjęto konkluzje Rady (9863/04 TELECOM 109) dotyczące kontynuacji realizacji Planu działań eEurope2005 oraz wspierania na poziomie wspólnotowym działań zmierzających do rozwoju dostępu szerokopasmowego do Internetu. Rada zachęciła państwa członkowskie do przygotowania narodowych strategii w zakresie sieci szerokopasmowych. W czasie dyskusji Polska podkreśliła, iż przekazała Komisji Europejskiej w grudniu 2003 r. przyjętą przez Radę Ministrów Narodową strategię rozwoju dostępu szerokopasmowego do Internetu na lata 2004-2006.

W czasie mawiania projektu Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. warunków dostępu do sieci przesyłowej gazu osiągnięto zgodę polityczną w debacie publicznej (dok. 16260/03 ENER 361; 9561/04 ENER 139; 10076/04 ENER 153.) Polska -

jako jedyne państwo członkowskie - wyraziła sprzeciw wobec projektu, proponując jednocześnie nowy zakres kompromisu obejmujący zmianę aktu prawnego na dyrektywę oraz termin wdrożenia regulacji w tej formie najwcześniej 1 lipca 2006 r., a jeżeli nie zostałyby zmieniona forma prawna – 1 lipca 2007 r. (wniosek Polski poparty Czechy i Słowacją). Propozycja Polski nie została zaakceptowana. W projekcie zaakceptowanym kwalifikowaną większością głosów przez Radę zmieniono datę wejścia w życie na 1 lipca 2006 r..

W odniesieniu do transportu morskiego, Rada osiągnęła uzgodnienie polityczne w odniesieniu do projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ws. zanieczyszczeń ze statków i wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, w związku z zanieczyszczeniami (dok. 7312/03 MAR 35; 10210/04 MAR 106; DS. 417/04 oraz DS. 418, DS 419/04, DS 423/04). Polska wyraziła wątpliwości co do istnienia podwójnych regulacji MARPOL i projektu dyrektywy. Potwierdziła także poparcie dla włączenia do projektu dyrektywy zakazu ubezpieczenia od odpowiedzialności finansowej z tytułu nałożonych kar za nielegalne zanieczyszczenia obszarów morskich. Uzgodniony kompromisowy tekst dyrektywy uwzględni postanowienia Konwencji o Prawie Morza (UNCLOS) i Konwencji MARPOL i zostanie przekazany do II czytania w Parlamencie Europejskim w ramach procedury współdecydowania.

W odniesieniu do kwestii intermodalnych, rozpatrywany była sprawa GALILEO, obejmująca: projekt Rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia struktur zarządzania europejskim programem radionawigacyjnym (osiągnięto uzgodnienie polityczne); projekt Decyzji Rady w sprawie podpisania umowy o współpracy w dziedzinie Cywilnego Systemu Globalnej Nawigacji Satelitarnej (GNSS) pomiędzy Wspólnotą Europejską i jej członkami a Państwem Izrael (został on przyjęty), projekt Decyzji Rady w sprawie podpisania umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotycząca promocji, zabezpieczenia i użytkowania nawigacyjnych systemów Galileo i GPS oraz związanych z nimi aplikacjami (został on przyjęty przez Radę)(dok. 9557/04 TRANS 200; 12058/03 TRANS 207; 8926/04 TRANS 178; 9941/04 TRANS 214; 9941/04 TRANS 214; 9945/04 TRANS 215; 9960/04 TRANS 216; 9960/04 TRANS 216; 10211/04 TRANS 223). Rada zgodziła się na podpisanie umowy z USA, która została podpisana przez ambasadorów państw członkowskich UE zgromadzonych w COREPER II w dniu 23 czerwca 2004 r.

W odniesieniu do projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca Dyrektywę 1999/62/WE w zakresie pobierania opłat od pojazdów ciężkich za użytkowanie dróg (dok. 11944/03 TRANS 202; 9866/04 TRANS 210; 10181/04 TRANS 222.), Polska poinformowała, iż gotowa jest poprzeć kompromis Prezydencji w budzącej najwięcej kontrowersji propozycji braku obowiązku przeznaczania przychodów z opłat na

infrastrukturę. Wobec zbyt dużej rozbieżności stanowisk poszczególnych krajów członkowskich, Prezydencja nie podjęła próby poszukiwania dalszych kompromisowych rozwiązań.

W zakresie lotnictwa nie udało się Radzie uzgodnić projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany Rozporządzenia Rady (EWG) nr 3922/91 w sprawie harmonizacji reguł technicznych i procedur administracyjnych w lotnictwie cywilnym (EU-OPS).

Rada przyjęła ponadto m.in. projekt Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej podstawowe wymagania Eko-projektów dla produktów zużywających energię i zmieniającej dyrektywę 92/42/EWG (dok. 12082/03 ENER 240; 9915/04 ENER 146; 10073/04 ENER 151). Rada osiągnęła porozumienie polityczne odnośnie wspólnego stanowiska w tej sprawie. Polska poparła uzgodnienie, przyjmowane w drodze kwalifikowanej większości głosów.

Rada ds. Środowiska

W dniu 28 czerwca 2004 r. odbyło się posiedzenie Rady do spraw Środowiska.

Podczas posiedzenia osiągnięto porozumienie polityczne w odniesieniu do Projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 1999/32/WE w sprawie zawartości siarki w paliwach morskich (dok. 10603/04). Projekt ten był przedmiotem intensywnych prac grupy roboczej Rady ds. Środowiska. Polska brała aktywny udział w negocjacjach, a ostatecznie uzgodniona na Radzie wersja uwzględnia postulaty Polski. Uzgodnienia dotyczyły brzmienia artykułów, planuje się dalsze prace na forum grupy roboczej Rady ds. Środowiska w celu uzgodnienia treści preambuły projektu Dyrektywy, tak aby wspólne stanowisko zostało przyjęte na posiedzeniu Rady ds. Środowiska w październiku 2004 r. Następnie projekt Dyrektywy zostanie przekazany do Parlamentu Europejskiego do II czytania.

Podczas posiedzenia osiągnięto porozumienie polityczne w odniesieniu do Projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ws. jakości wody w kąpieliskach (dok. 10629/04). Jednomyślnie przyjęto brzmienie poszczególnych artykułów projektu. Kompromis ten uwzględnia interesy Polski prezentowane podczas prac grupy roboczej Rady ds. Środowiska. Grupa robocza będzie kontynuowała prace nad ostatecznym tekstem preambuły w celu przyjęcia wspólnego stanowiska na następnym posiedzeniu Rady ds. Środowiska.

Ponadto Rada uzgodniła Konkluzje dotyczące Komunikatu Komisji Europejskiej „Tematyczna strategia w sprawie zapobiegania i recyklingu odpadów” (dok. 10589/04). Głównym celem Konkluzji jest podjęcie działań prowadzących do oddzielenia tempa

generowania odpadów od tempa wzrostu gospodarczego. Opracowana przez Komisję Europejską Strategia ma na celu stworzenie ram dla gospodarki odpadami dając jednocześnie możliwość krajom członkowskim elastycznego kształtowania polityk krajowych w tym zakresie. Przyjęty ostatecznie tekst Konkluzji Rady uzyskał poparcie Polski.

Rada uzgodniła również Konkluzje dotyczące Przeglądu Strategii Komisji Europejskiej w sprawie różnorodności biologicznej - Powstrzymanie spadku różnorodności biologicznej (dok. 10620/04). Zgodnie ze stanowiskiem Polski uznano za priorytetowe współfinansowanie przez UE procesu tworzenia i utrzymywania sieci Natura 2000

Ponadto podczas posiedzenia Rady omówiono pakiet rozwiązań prawnych dotyczących wykorzystania środków chemicznych (tzw. REACH - Registration, Evaluation, Authorisation and Restriction of Chemicals) (dok. 10562/04). Prace nad pakietem REACH toczyły się na forum grupy roboczej ad hoc oraz Rady ds. Konkurencyjności. Celem proponowanych rozwiązań prawnych jest uniknięcie zanieczyszczenia chemicznego powietrza, wody, gleby oraz budynków. Ma to zapobiec spadkowi bioróżnorodności oraz polepszyć bezpieczeństwo i zdrowie ludzi. Dyskusja na Radzie ds. Środowiska została zogniskowana wokół trzech kwestii: autoryzacji, substancji alternatywnych oraz zapewnienia jakości. W pierwszej kwestii, zdaniem Polski proponowana procedura jest zbyt skomplikowana i może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność przedsiębiorstw UE w porównaniu z innymi krajami. Polska poparła proponowane zapisy, które umożliwiają stosowanie substancji stwarzającej zagrożenie dla zdrowia ludzi jedynie w przypadkach, gdy nie są dostępne substancje alternatywne. Polska z zainteresowaniem przyjęła propozycję wprowadzenia systemu ustanawiającego instytucję, której zadaniem byłaby kontrola dokumentów składanych przez wnioskodawcę w trakcie procedury rejestracji. Obawę Polski budził jednak fakt ewentualnych trudności wynikających z takiego systemu dla małych i średnich przedsiębiorstw. Prace nad pakietem REACH będą prowadzone w trakcie następnej Prezydencji na forum grupy ad hoc.

Na posiedzeniu Rady ds. Środowiska nie osiągnięto uzgodnienia politycznego w sprawie projektu Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przesyłania odpadów (dok. 10607/04). Do projektu zostały przeniesione wynegocjowane przez Polskę okresy przejściowe w odniesieniu do Rozporządzenia EWG Nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar. Brak porozumienia wynika z ogólnego zastrzeżenia zgłoszonego przez Włochy. Polska poparła kompromisowy tekst wypracowany przez Prezydencję. Prace nad dokumentem będą kontynuowane na forum grupy roboczej Rady ds. Środowiska podczas Prezydencji Niderlandzkiej.

Na posiedzeniu Rady nie udało się również rozstrzygnąć kwestii wprowadzenia do obrotu genetycznie zmodyfikowanych ziaren kukurydzy (*Zea mays* L. Line NK603) odpornych na glifosfat, które są używane do produkcji pasz – zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE. Polska nie wyraziła sprzeciwu w stosunku do wprowadzenia na rynek tego produktu. Rada nie podjęła decyzji ze względu na brak większości kwalifikowanej.

W trakcie posiedzenia Rady ds. Środowiska odbyła się również debata polityczna dotycząca projektu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami z przemysłu wydobywczego (dok. 10822/04). Debata miała na celu wypracowanie wskazówek politycznych dla grupy roboczej ds. środowiska. Celem dalszych prac jest osiągnięcie uzgodnienia politycznego na październikowej Radzie ds. Środowiska. Dyskusja ogniskowała się wokół czterech głównych zagadnień. Polska nie zgodziła się na ustalenie wartości progowych odnośnie odpadów powstałych przy poszukiwaniu surowców mineralnych oraz zanieczyszczonej gleby. Opowiedziała się za wyłączeniem z zakresu Dyrektywy innych wydobytych materiałów, w przypadku gdy są z powrotem umieszczane w wyrobiskach poeksploatacyjnych. Ponadto Polska poparła określenie na okres 3 lat czasu magazynowania odpadów na poziomie wspólnoty. Polska stanęła na stanowisku, że przepisom o poważnych awariach powinny podlegać jedynie obiekty gospodarowania odpadami, które mogą stwarzać zagrożenie dla środowiska a nie wszystkie instalacje.

Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

W dniu 8 czerwca 2004 roku odbyło się posiedzenie Rady do spraw Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, w którym Polska po raz pierwszy wzięła udział jako członek Unii Europejskiej (jednocześnie było to ostatnie, które przebiegało w okresie Prezydencji Irlandzkiej).

Na posiedzeniu odniesiono się do szeregu istotnych kwestii, w tym dalszych kroków w zakresie walki z terroryzmem (dok. 10009/1/04 JAI 184 ECOFIN 201 TRANS 217 RELEX 223 ECO 111 PESC 243 REV1, 10010/1/04 JAI 185 ECOFIN 202 TRANS 218 RELEX 224 ECO 112 PESC 424 COTER 35 COSDP 289 REV 1, 9887/04 JAI 168 CATS 26, 9876/04 JAI 170 CATS 25 CRIMORG 45 ENFOPOL 56 + COR 1, 10008/04 EUROJUST 49, 10142/04 JAI 197) oraz przyszłości prac nad tzw. agendą Tampere II (COM (2004)4002 final).

Osiągnięto m.in. porozumienie w sprawie projektu decyzji ramowej dotyczącej stosowania zasady wzajemnego uznawania nakazów konfiskaty, którego przyjęcie planowane jest w trakcie Prezydencji Niderlandzkiej (dok. 10027/04 COPEN 69).

W punkcie dyskusji poświęconym walce z terroryzmem Rada Ministrów omówiła również działania uzupełniające do Deklaracji Rady Europejskiej w sprawie zwalczania terroryzmu. Komisja Europejska przedstawiła natomiast ogólne założenia dalszej dyskusji nad reformą wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych UE, tzw. agendą Tampere II. Zaprezentowano komunikat dotyczący bilansu działań w obszarze „wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne”, realizowanych na podstawie postanowień Rady Europejskiej z Tampere z października 1999 r. W części I dokumentu przedstawiono ogólne podsumowanie „procesu Tampere”, natomiast w części II główne priorytety i zadania do wykonania w przyszłości. Komisarz Antonio Vitorino poinformował także, iż Komisja Europejska wystąpi z propozycją uczczenia pamięci ofiar terroryzmu w dn. 11 marca 2005 r. Byłby to europejski dzień pamięci ofiar terroryzmu. Komisja zwróci się z apelem do państw członkowskich o zaangażowanie się w przygotowania i obchody tego dnia. Z kolei Koordynator ds. walki z terroryzmem zaproponował trzy opcje rozwiązań strukturalnych, których wdrożenie na szczeblu Rady miałyby wesprzeć jakość działań antyterrorystycznych Unii Europejskiej i jej członków (dok. 9791/04 JAI 164 ECOFIN 184TRANS 206 RELEX 206 ECO 104 PESC 405 COTER 31 COSDP 265):

1. utworzenie nowego organu Grupy Roboczej Wysokiego Szczebla z członkami wyznaczonymi przez premierów/szefów państw;
2. połączenie grup roboczych II i III filaru (COTER i TWG);
3. zachowanie dotychczasowej struktury z mocniejszym udziałem Komitetu Stałych Przedstawicieli COREPER w ocenie i kontroli działań innych organów i grup.

Największe poparcie zyskały wśród państw członkowskich opcje b. i c (dyskusja będzie w tej sprawie kontynuowana). Zwrócono uwagę na kwestię konieczności zapewnienia wyższego poziomu wdrażania przyjętych już aktów prawnych w zakresie walki z terroryzmem. Zapowiedziano, że sprawa ta będzie przedmiotem szczegółowego monitorowania ze strony przyszłej Prezydencji niderlandzkiej. Dyskusja na ten temat kontynuowana będzie na szczeblu Komitetu Art. 36 (CATS).

Ponadto zaakceptowano treść zalecenia w sprawie ułatwiania przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych we Wspólnocie Europejskiej (dok. 10170/04 MIGR 48 RECH 117 COMPET 91). Polska zgłosiła zastrzeżenie wskazując, że: zgodnie z Traktatem Akcesyjnym, Państwa Członkowskie w każdym okresie, kiedy mają zastosowanie środki krajowe lub wynikające z umów dwustronnych, dadzą pierwszeństwo w dostępie do rynku pracy pracownikom z Państw Członkowskich przed pracownikami z krajów trzecich. Pracownicy migrujący z Czech, Cypru, Estonii, Węgier, Litwy, Łotwy, Malty, Polski i Słowacji oraz członkowie ich rodzin przebywający i pracujący legalnie w innych

Państwach Członkowskich lub pracownicy migrujący z innych Państw Członkowskich oraz członkowie ich rodzin przebywający i pracujący legalnie w Czechach, na Cyprze, w Estonii, na Litwie, na Łotwie, na Węgrzech, na Malcie, w Polsce, Słowacji i Słowenii nie będą traktowani w sposób bardziej restrykcyjny niż pracownicy z krajów trzecich przebywający i pracujący odpowiednio w tym Państwie Członkowskim lub w Czechach, na Cyprze, w Estonii, na Litwie, na Łotwie, na Węgrzech, na Malcie, w Polsce, Słowacji i Słowenii.

Rada zaakceptowała także decyzję ustanawiającą Europejski Fundusz Uchodźczy na lata 2005-2010 (dok. 9877/04 ASILE 39).

Rada przyjęła również decyzję ustanawiającą Wizowy System Informacyjny (dok. 10068/04 VISA 102 COMIX 373, 9559/04 VISA 92 COMIX 341 + REV 1 (en) + REV 1 COR 1 (en)). Przedmiotem dyskusji był również kształt nowej Strategii UE w sprawie narkotyków (dok. 9595/1/04 CORDROGUE 36 REV 1, 9905/2/04 CORDROGUE 39 REV 2). Nie udało się w trakcie posiedzenia przeprowadzić procedury mianowania Dyrektora Europolu, ani porozumieć się w kwestii możliwości finansowania powrotów w państwach tranzytowych, odnośnie do projektu konkluzji Rady ustanawiającej działania przygotowawcze w zakresie finansowego instrumentu zarządzania powrotami w zakresie migracji (dok. 9943/04 MIGR 46).

Komisja Europejska przedstawiła ponadto komunikat podsumowujący studium nt wpływu legalnych instrumentów polityki migracyjnej na rozwój zwalczania nielegalnej migracji (dok. COM (2004) 412 final) oraz komunikat w sprawie zasad wjazdu na teren Unii Europejskiej osób wymagających ochrony międzynarodowej (dok. COM (2004) 410 final).

W sprawie projektu rozporządzenia Rady w sprawie standardów zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach obywateli UE kraje członkowskie w doskonałej większości zgodziły się, że paszporty obywateli UE powinny zawierać jeden obowiązkowy identyfikator biometryczny, podobiznę, i jeden opcjonalny, odciski palców posiadacza (dok. 10069/04 VISA 103 COMIX 374). Dyskusja na ten temat będzie jeszcze kontynuowana.

W trakcie posiedzenia Rady UE Polska złożyła zastrzeżenia konstytucyjne do Porozumień o Ekstradycji oraz o Pomocy Prawnej pomiędzy UE, a Stanami Zjednoczonymi oraz do Porozumienia pomiędzy UE, a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotyczącego wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Państwami Członkowskimi UE oraz Protokołu z 2001 r. (dok. 9163/04). Podobne zastrzeżenia złożyła też delegacja czeska, słowacka, węgierska, słoweńska, litewska, łotewska i maltańska.

Wśród spraw omawianych podczas posiedzenia warto także odnotować kwestie powołania Europejskiej Agencji Granicznej, decyzji Rady w sprawie częściowej implementacji przepisów Schengen w Wielkiej Brytanii, zacieśnienia współpracy pomiędzy organami

policyjnymi oraz wzajemności wizowej w ruchu osobowym ze USA, Australią, Nową Zelandią i Kanadą.

Rada ds. Polityki Społecznej, Zatrudnienia, Zdrowia i Spraw Konsumentkich

W dniach 1-2 czerwca 2004 r. w Luksemburgu odbyło się posiedzenie Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentkich.

W odniesieniu do kwestii zatrudnienia - w trakcie posiedzenia Rada osiągnęła uzgodnienie polityczne (dok. 9656/04 ADD 1+ COR1 + COR2) w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników, osób pracujących na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się w obrębie Wspólnoty, jak również Rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 ustanawiającego warunki realizacji Rozporządzenia nr 1408/71 (dok. 12094/03 SOC 320 CODEC 1096, 9020/04 SOC 209 CODEC 648 ; 9656/04 SOC 260 CODEC 746 + COR 1 + COR2, 9797/04/SOC 266 CODEC 764). Celem zmian jest dostosowanie przepisów Rozporządzenia do zmieniających się krajowych ustawodawstw w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, uproszczenie zapisów pozwalające na klarowniejsze, jednoznaczne rozumienie postanowień Rozporządzenia oraz uwzględnienie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego stosowania w/w Rozporządzeń.

W odniesieniu do Pakietu Zatrudnienia 2004 r. (dok. 8076/04 SOC 159 ECOFIN 117, 9296/04 SOC 241 ECOFIN 173, 9593/04 SOC 250 ECOFIN 1839400/04 SOC 245 ECOFIN 178 FSTR 8; 9549/04 SOC 249 ECOFIN 182 + COR 1) Rada osiągnęła uzgodnienie polityczne w zakresie projektu decyzji w sprawie Wytycznych polityki zatrudnienia na 2004 r. Projekt decyzji podtrzymuje wytyczne zawarte w Decyzji Rady z 22 lipca 2003 r. Wytyczne będą podstawą przygotowania Narodowych Planów Działania w zakresie zatrudnienia, które powinny zostać przedstawione przez kraje członkowskie do października 2004 r.

Rada osiągnęła również uzgodnienie polityczne w sprawie projektu Rekomendacji dot. wdrażania polityki zatrudnienia przez kraje członkowskie, zastępującej Rekomendację Rady z 22 lipca 2004 r. Przedstawiając Pakiet Zatrudnienie Prezydencja podkreśliła podtrzymanie aktualności wytycznych w dziedzinie zatrudnienia na rok 2004 (zgodnie z funkcjonującą od dwóch lat zasadą uproszczenia otwartej metody koordynacji w dziedzinie zatrudnienia), a także włączenia wniosków Raportu Grupy Zadaniowej ds. Zatrudnienia pod przewodnictwem

Wima Koka do projektu Rekomendacji jako wspólnych Rekomendacji dla wszystkich państw członkowskich.

Rada – przy poparciu Polski - uzyskała uzgodnienie polityczne w sprawie projektu decyzji Rady powołującej Komitet Ochrony Socjalnej i uchylającej Decyzję 2000/436/WE (dok. 11000/03 SOC 280, 9680/04 SOC 262, 9682/04 SOC 263).

Przedmiotem prac Rady była również propozycja utworzenia Europejskiego Instytutu Równości Płci (dok. 9654//04 SOC 258). Przewodniczący delegacji krajów członkowskich osiągnęli zgodę w sprawie zasadności powołania Instytutu. Polska poparła inicjatywę utworzenia Instytutu i stwierdziła, że Instytut nie powinien przejmować kompetencji Komisji Europejskiej w zakresie realizacji celów polityki równościowej, lecz działać pod jej nadzorem. Jego celem będzie wspieranie działań Komisji, tak aby uczynić je bardziej skutecznymi.

Ponadto, w trakcie posiedzenia odbyła się debata nad projektem Dyrektywy Rady wdrażającej zasadę równego traktowania w zakresie dostępu do dóbr i usług oraz dostarczania dóbr i usług (dok. 14812/03 SOC 469 MI 283 SURE 24 Extended Impact Assessment SEC(2003) 1213; 9263/04 SOC 233 MI 152 SURE 26.). Wszystkie kraje poparły ogólny cel propozycji dyrektywy mającej zapewnić respektowanie zasady równego traktowania w dostępie do dóbr i usług, jednakże nie doszły do konsensusu w odniesieniu do kwestii wykorzystywania elementu płci w kalkulacjach aktuarialnych. Zgodnie ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Polskę zasada równego traktowania mężczyzn i kobiet powinna być również respektowana w dziedzinie dóbr i usług. Polska uważa, że płeć nie jest obiektywnym wskaźnikiem i jako taki nie powinien być stosowany w kalkulacji wysokości składek przez firmy ubezpieczeniowe jako wyłączna podstawa aktuarialnych obliczeń. Zdaniem Polski nie zostały dotąd przedstawione dokładne i przekonywujące wyliczenia kosztów wprowadzenia nowych regulacji: zdaniem Komisji nowe rozwiązania nie muszą pociągnąć wzrostu kosztów dla klientów poprzez wzrost składek, natomiast zdaniem firm ubezpieczeniowych nieuchronnie doprowadzi to do wzrostu składek płaconych głównie przez kobiety.

W zakresie zdrowia publicznego przyjęto projekty konkluzji w sprawie promocji zdrowego serca (9627/04 SAN 92), Komunikatu Komisji w sprawie eZdrowia jako środka poprawy usług w dziedzinie ochrony zdrowia obywateli europejskich: Plan działania w obszarze eZdrowia (dok. 9185/04 SAN 78 TELECOM 91 +ADD 1, 9628/04 SAN 93 TELECOM 102), Planu Wspólnotowej Gotowości Pandemicznej przeciwko Grypie (dok. 9882/04 SAN 104 +COR 1), rozwoju opieki zdrowotnej w Unii Europejskiej(dok. 8682/04 SAN 66, 9772/1/04

SAN 98 REV 1), zmniejszania szkód wynikających ze spożycia alkoholu przez młodzież (9881/04 SAN 103), astmy dziecięcej(9629/04 SAN 94).

Ponadto, została przyjęta Decyzja Rady w sprawie wytycznych negocjacyjnych dla Komisji Europejskiej w zakresie przeglądu Międzynarodowych Przepisów Zdrowotnych IHR w ramach WHO i ich ewentualnej nowelizacji (dok. 9626/04 SAN 91). Dalsze prace nad nowelizacją Międzynarodowych Przepisów Zdrowotnych zaplanowano w czasie najbliższych konsultacji regionalnych WHO.

Przedmiotem dyskusji w czasie posiedzenia był również raport o stanie prac nad propozycją rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie żywieniowych i zdrowotnych oświadczeń umieszczanych na produktach spożywczych (dok. 11646/03 DENLEG 44 SAN 162 CODEC 1024, 9631/04 DENLEG 34 SAN 95 CODEC 740) oraz nad projektem Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodawania witamin i substancji mineralnych oraz innych określonych substancji do żywności (dok. 14842/03 DENLEG 73 CODEC 1613, 9633/04 DENLEG 35 CODEC 741).

Ponadto zostały przyjęte do wiadomości Informacje Komisji dotyczące m.in. Komunikatu Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego (...): Modernizacja ochrony socjalnej poprzez rozwój wysokiej jakości, dostępnej i zrównoważonej opieki zdrowotnej i opieki długoterminowej: poparcie dla narodowych strategii z wykorzystaniem „otwartej metody koordynacji”, rozwoju w dziedzinie usług: Biała Księga Komisji dot. usług w zakresie interesu ogólnego, projektu rozporządzenia Rady zmieniającego Rozporządzenie (WE) nr 2062/94 powołujące Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa i Zdrowia w Miejscu Pracy (Bilbao), projektu rozporządzenia Rady zmieniającego Rozporządzenie (EWG) nr^o 1365/75 dot. - Powołania Europejskiej Fundacji Poprawy Warunków Życia i Pracy, Komunikatu Komisji dot. społecznego wymiaru globalizacji, Informacja Komisji dot. utworzenia Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), Europejskiej Strategii Zdrowia, propozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotycząca wdrożenia zasady równych szans i równego traktowania mężczyzn i kobiet w dziedzinie zatrudnienia i pracy. Została również przyjęta m.in. informacja Prezydencji w sprawie Projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług na rynku wewnętrznym,

Rada ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych

W dniu 17 maja 2004 roku odbyło się pierwsze po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej posiedzenie Rady do spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych.

W czasie dyskusji w trakcie sesji poświęconej sprawom ogólnym Prezydencja Irlandzka przedstawiła wstępny projekt konkluzji Rady Europejskiej w dniach 17 i 18 czerwca 2004 r. (dok. 9415/04 POLGEN 22).

W trakcie sesji poświęconej stosunkom zewnętrznym dyskutowana była - z udziałem Ministrów Obrony - Europejska Polityka Bezpieczeństwa i Obrony (dok. 8911/04 COSDP 195 POLARM 6 IND 54 RECH 80 ECO 93, 8912/04 COSDP 214 POLARM 9 IND 61 RECH 88 ECO 100, 9485/04 COSDP 245 PESC 383), a zwłaszcza kwestie związane z operacjami zarządzania kryzysowego oraz współpracą UE-NATO w sferze konsultacji, planowania i operacji. Odnosząc się do zdolności szybkiego reagowania ministrowie zalecili Wysokiemu Przedstawicielowi ds. WPZiB przygotowanie w II połowie 2004 r. ocen oraz propozycji ws. procedur podejmowania decyzji oraz planowania operacji, tak by możliwa była realizacja celów założonych w dokumencie Headline Goal 2010. Ustalono, że przejęcie przez Unię Europejską operacji wojskowej w Bośni i Hercegowinie powinno zostać sfinalizowane do końca maja 2004 r., jednakże ostateczne decyzje zostały uzależnione od decyzji szczytu NATO. Ponadto potwierdzono, że konieczna jest pilna aktualizacja założeń realizacji celów UE dot. zdolności cywilnego reagowania kryzysowego (planowane jest przygotowanie Planu Działania w tym zakresie) oraz aktualizacja danych zawartych w bazie danych zdolności do wykorzystania w ochronie ludności cywilnej przed skutkami ataków terrorystycznych, w tym z użyciem broni masowego rażenia.

Dyskusja na temat sytuacji na Bałkanach Zachodnich skoncentrowała się na sytuacji w Kosowie (dok. 9377/04 PESC 371 COSDP 232 COWEB 103, 9421/04 PESC 377 COSDP 239 COWEB 105, 9422/04 ELARGE 87 COWEB 106). Rada zapoznała się z informacją na temat przebiegu i wyników misji Komisarza Ch.Pattena w Kosowie oraz w Belgradzie i przyjęła wyniki Dorocznego Przeglądu Procesu Stabilizacji i Stowarzyszenia za 2004 r.

Stosunki z Ameryką Łacińską i państwami karaibskimi omawiane były przez Radę przede wszystkim w kontekście przygotowań do szczytu UE – Ameryka Łacińska w dniach 28-29 maja 2004r. (dok. 9567/04 AMLAT 56). Rada odnotowała, że osiągnięte zostało porozumienie w ramach Unii Europejskiej umożliwiające rozpoczęcie negocjacji umów stowarzyszeniowych ze Wspólnotą Andyjską i państwami Ameryki Środkowej. Prezydencja Irlandzka wyraziła opinię, iż dzięki postępom w negocjacjach umowy stowarzyszeniowej z MERCOSUR możliwe będzie ich ostateczne zakończenie jesienią 2004 r. Jednocześnie jednak państwa członkowskie zwróciły uwagę na fakt, iż państwa MERCOSUR nie przedstawiły zadowalającej oferty liberalizacyjnej.

Ważnym punktem dyskusji były stosunki UE-Rosja w przededniu szczytu w Moskwie w dniu 21 maja 2004 r. (dok. 9333/04 NIS 81 COEST 77). Zwrócono szczególną uwagę na

opóźnienia po stronie rosyjskiej w ratyfikacji Protokołu do Porozumienia o Partnerstwie i Współpracy (PCA). Ustalono także, że UE będzie wywierała na Rosję podczas szczytu presję ws. ratyfikacji Protokołu z Kioto.

Przedmiotem oceny Rady była także aktualna sytuacja w Iraku. Ministrowie poparli koncepcję obrad „okrągłego stołu”, co pozwoliłoby na ustabilizowanie sytuacji i uniknięcie „bałkanizacji” regionu.

Na wniosek Królestwa Niderlandów Rada omówiła sytuację w Birmie/Myanmarze w kontekście przygotowań do Narodowej Konwencji, w której udziału odmówiła opozycyjna partia NLD. Rada odnotowała, że to oznacza zagrożenie dla procesu rozszerzenia ASEM o partnerów azjatyckich, a tym samym zagrożony jest proces rozszerzenia ASEM o 10 państw członkowskich UE, które przystąpiły do UE w dniu 1 maja 2004 r.

Omówiono także sytuację na Bliskim Wschodzie (dok. 9513/04 PESC 385 COMEP 8 MEPP) oraz sytuację w Sudanie.

W dniu 14 czerwca 2004 r. odbyło się ostatnie podczas Prezydencji Irlandzkiej posiedzenie Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych.

W czasie sesji poświęconej sprawom ogólnym omówiona została kolejna wersja projektu konkluzji czerwcowej Rady Europejskiej (dok. 10476/04 POLGEN 28). Polska wskazała na konieczność modyfikacji zapisów projektu i jego uzupełnienie o wyraźne wskazanie, że dalsze prace nad tzw. pakietem chemicznym REACH winny brać pod uwagę oceny skutków regulacji dla przemysłu europejskiego, ze szczególnym uwzględnieniem przemysłów państw członkowskich. Ocena ta jest przygotowywana przez Komisję Europejską.

W czasie sesji poświęconej stosunkom zewnętrznym omówiono założenia Średniookresowej Strategia UE wobec Iraku (dok. 10423/04 COMEM13, 10430 COMEM 14).

Kontynuowana była także dyskusja na temat sytuacji w Birmie/Myanmarze. Ministrowie uzgodnili przełożenie na późniejszy termin planowanych na lipiec i wrzesień spotkań ministerialnych ASEM do czasu, gdy możliwy będzie udział w nich wszystkich 25 państw członkowskich. Postanowiono też, że wszystkie państwa członkowskie UE powinny prezentować jednolite stanowisko w kwestii rozszerzenia ASEM oraz Birmy/Myanmaru.

Przedmiotem dyskusji na forum Rady były także sprawy związane z procesem pokojowym na Bliskim Wschodzie (dok. 10377/04 PESC 497 COMEP 12) oraz sytuacją w Iranie i w Kongo. Dokonana została również ocena wyników wyborów prezydenckich w Serbii (dok. 9871/04 PESC 385 COWEB 123 COSDP 268 PESC 408).

Dyskusja na temat Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (dok. 10402/04 COSDP 351 PESC 499 COVCOM 111) dotyczyła przede wszystkim współpracy UE-ONZ w

realizacji operacji kryzysowych, Planu Działania ws. rozwoju cywilnych zdolności, pomoc państwom Afryki w rozwoju zdolności reagowania kryzysowego, przejęcia przez UE od NATO operacji wojskowej w Bośni i Hercegowinie. Oceniono, że cel, jakim jest osiągnięcia pełnych zdolności w 2007r. jest ambitny, ale realny.

Rada ds. Edukacji, Kultury i Młodzieży

W dniach 27-28 maja 2004 r. odbyło się posiedzenie Rady do spraw Edukacji, Młodzieży i Kultury.

W czasie sesji poświęconej kulturze dyskutowano m.in. kwestie wyznaczenia Europejskiej Stolicy Kultury w 2007 i 2008 r. (dok. 9131/04 CULT 42, 9132/04 CULT 43 REV 1, 9035/04 CULT 39, 9037/1/04 CULT 40 REV 1). Polska będzie mogła nominować swoją propozycję na Europejską Stolicę Kultury w 1016 roku.

Ponadto, w trakcie posiedzenia Rada potwierdziła zakończenie uzgodnień politycznych w sprawie projektu wspólnego stanowiska w odniesieniu do Projektu decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej Decyzję 1419/99/WE ustanawiającą działania Wspólnoty na rzecz mianowania W Europejskiej Stolicy Kultury w latach 2005-2019.

Podczas tej sesji Rady miała też miejsce dyskusja na temat Komunikatu Komisji Europejskiej pt. „Rozwijanie poczucia tożsamości obywatelskiej: wspieranie kultury i różnorodności europejskiej w ramach programów w zakresie młodzieży, kultury, sektora audiowizualnego i udziału obywateli” (dok. 7352/04 JEUN 17 CULT 20 AUDIO 10 SOC 126). Polska zaproponowała, aby w nowym programie wyraźnie zaznaczono możliwość współpracy z państwami trzecimi w tym zakresie. Potwierdziła też stanowisko o konieczności umożliwienia w ramach nowego programu w dziedzinie kultury realizacji także projektów mniejszych budżetowo, ale równie wartościowych pod względem artystycznym i o dużej europejskiej wartości dodanej.

Polska poparła Komunikat Komisji Europejskiej nt. „Przyszłość europejskiej polityki audiowizualnej” (dok. 16206/03 AUDIO 26, 8977/04 AUDIO 25), w którym znalazło się stanowisko proponujące, by którym system kwoty produkcji europejskiej nie ulegał zmianie. Polska zasugerowała możliwość wprowadzenia zapisów dotyczących tzw. *streaming media* w internecie, jak również usług społeczeństwa informacyjnego umożliwiających dostęp do treści dziennikarskich i audiowizualnych w podobny sposób jak do telewizji. Opowiedziała się za wzmocnieniem pozycji producenta niezależnego. Zasugerowała rozważenie możliwości bardziej precyzyjnego sformułowania kryteriów, służących do definiowania przez państwa członkowskie producenta niezależnego oraz uznała za konieczne wzmocnienie pozycji

producentów niezależnych, a tym samym wspierania ich produkcji. Poparła również działania Komisji, zmierzające do lepszej ochrony małoletnich i godności ludzkiej w mediach

W części obrad poświęconej edukacji przyjęty został projekt uchwały Rady UE i Państw Członkowskich w sprawie wzmocnienia polityk, systemów i praktyk w zakresie ustawicznego poradnictwa zawodowego w Europie. Ponadto Rada osiągnęła zgodę polityczną w odniesieniu do decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednolitych ram w zakresie przejrzystości kwalifikacji i kompetencji (Europass - dok. 5032/04 EDUC 2 SOC 1 CODEC 3, 8709/04 CODEC 607 EDUC 93 SOC 197, 9172/04 EDUC 99 SOC 218 CODEC 674, 9598/04 EDUC 116 SOC 251 CODEC 734).

Został również przyjęty projekt Konkluzji Rady w sprawie zapewnienia jakości i rozwoju w kształceniu zawodowym i szkoleniach (dok. 9174/04 EDUC 100 SOC 219, 9599/04 EDUC 117 SOC 252) oraz Projekt Konkluzji Rady i przedstawicieli Państw Członkowskich zgromadzonych w Radzie, w sprawie wspólnych europejskich zasad na rzecz uznania kształcenia nieformalnego i incydentalnego (dok. 9175/04 EDUC 101 SOC 220, 9600/04 EDUC 118 SOC 253).

Rada do spraw Edukacji, Młodzieży i Kultury zakończyła uzgodnienia polityczne w sprawie Projektu Rozporządzenia zmieniającego Rozporządzenie nr 337/75 ustanawiające Europejskie Centrum na rzecz Rozwoju Szkolenia Zawodowego (CEDEFOP - dok. 6030/04 EDUC 26 SOC 48, 9287/04 EDUC 110 SOC 235).

Ponadto, w tej części posiedzenia przedmiotem dyskusji był Komunikat Komisji „Nowa generacja programów wspólnotowych w zakresie edukacji i szkolenia po roku 2006” (dok. 7351/04 EDUC 54 SOC 125 + REV 1, 8979/04 EDUC 97 SOC 207, 9288/04 EDUC 111 SOC 236).

W czasie dyskusji na temat młodzieży Rada przyjęła projekt uchwały Rady i Państw Członkowskich zgromadzonych w Radzie, w sprawie integracji społecznej młodych ludzi (dok. 9178/04 JEUN 33 EDUC 104 SOC 223) oraz projekt deklaracji Rady oraz Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich w sprawie rasizmu oraz nietolerancji młodych ludzi (dok. 9405/04 JEUN 39 EDUC 113 SOC 227 RAXEN 5).

4. Współpraca Rządu z Sejmem i Senatem

W dniu 1 maja 2004 r. Rząd zainicjował współpracę z Sejmem i Senatem RP w trybie ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach

związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej. W ramach tej współpracy Rząd:

1. Przekazuje do Sejmu i Senatu dokumenty przekazane formalnie przez Sekretariat Generalny Rady UE (art. 4, art. 5, art. 6 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 7 ustawy).
2. Przekazuje do Sejmu i Senatu projekty stanowisk Rządu w odniesieniu do projektów aktów prawnych UE (art. 6 ust. 1 pkt. 2 ustawy).
3. Zasięga opinii Sejmu przed rozpatrzeniem projektu aktu prawnego UE na posiedzeniu Rady UE.
4. Współpracuje w zakresie tworzenia prawa polskiego wykonującego prawo Unii Europejskiej (Rozdział 3 ustawy – por. pkt. 5).
5. Zasięga opinii w sprawie kandydatów na niektóre stanowiska w Unii Europejskiej (Rozdział 4).

Komitet Europejski Rady Ministrów przyjął szczegółowe procedury realizacji ww. zobowiązań.

Został ustanowiony system przekazywania Sejmowi i Senatowi dokumentów napływających z Sekretariatu Generalnego Rady UE. Sejm i Senat zostały włączone do systemu „koordynacja”, który jest obsługiwany przez Urząd Komitetu Integracji Europejskiej. Od 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. Urząd Komitetu Integracji Europejskiej przekazał do Sejmu i Senatu 4387 dokumentów przekazanych Polsce przez Sekretariat Generalny Rady UE. Dokumenty te są przekazywane niezwłocznie po ich otrzymaniu, najczęściej tego samego dnia.

Od 1 maja 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. Rząd przekazał do Sejmu i Senatu 5 stanowisk w trybie art. 6 ust 1 pkt. 2. Wykaz projektów aktów prawnych, w stosunku do których zostały przekazane znajduje się w załączniku do Informacji. Należy nadmienić, że od 1 maja 2004 r. do 29 czerwca 2004 r. Rząd – zgodnie z sugestiami przedstawicieli Sejmu i Senatu RP – inicjował przygotowanie i przekazywał do Parlamentu projekty stanowisk wyłącznie w odniesieniu do projektów aktów prawnych UE, które zostały przekazane w polskiej wersji językowej. Dlatego liczba przekazanych do Sejmu i Senatu projektów stanowisk Rządu odbiega od liczby przekazanych Polsce projektów aktów prawnych UE³. 29 czerwca 2004 r. Komitet Europejski Rady Ministrów podjął decyzję o przygotowaniu projektów stanowisk

³ *Problemy braku tłumaczenia na język polski projektów aktów prawnych UE oraz wynikające z tego konsekwencje były przedmiotem uzgodnień między Sejmem i Senatem, a Rządem.*

Rząd również w odniesieniu do projektów aktów prawnych UE, których tłumaczenie na język polski nie zostało formalnie przekazane przez Sekretariat Generalny Rady UE.

Z uwagi na organizację pracy organów Unii Europejskiej Rada Ministrów zajęła stanowisko na forum Rady UE bez zasięgnięcia opinii Sejmu RP w sprawie *Wniosku dotyczącego decyzji Rady i Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania układu w sprawie promowania, dostarczania i użytkowania systemów nawigacji satelitarnej GALILEO i GPS oraz zastosowań powiązanych*. 29 czerwca 2004 r. Rząd przekazał Sejmowi informacje na temat stanowiska zajętego oraz przedstawił przyczyny, z powodu których nie zasięgnął opinii Sejmu. Informacja Rządu została przyjęta.

Należy odnotować, że realizacja ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem (...) napotyka na pewne trudności związane z opóźnieniami w przekazywaniu przez Sekretariat Generalny Rady UE polskich wersji językowych dokumentów.

Prawo Unii Europejskiej gwarantuje równorzędny status języków wszystkich państw członkowskich. Zasada ta ujęta jest w przepisach traktatów założycielskich (art. 53 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 314 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską). Zgodnie z art. 290 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz Rozporządzeniem Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, zmodyfikowanym w Traktacie o Przystąpieniu z 2003 r. (załącznik II, pkt 22, poz.1 tego Traktatu) - język polski jest językiem urzędowym i roboczym instytucji Unii. Mimo tak wyraźnie zarysowanej zasady pluralizmu językowego w Unii, po 1 maja 2004 roku pojawiają się istotne problemy związane z zapewnieniem przez instytucje UE równorzędnego z innymi krajami dostępu do tłumaczeń na/z języka polskiego. Problemy obserwowane są na kilku poziomach.

Zgodnie z Rozporządzeniem Rady nr 1 z 1958 r. (jak omówiono wyżej), dokumenty kierowane przez instytucję do państwa członkowskiego lub osoby podlegającej polskiej jurysdykcji sporządzane powinny być w języku polskim, jednak do systemu koordynacji obiegu dokumentów pomiędzy Radą UE a Polską w okresie od 1 maja do 30 czerwca 2004 r. wpłynęło zaledwie 136 dokumentów w języku polskim w stosunku do ponad 4 430 otrzymanych w językach angielskim i/lub francuskim, równolegle w tym czasie. Należy odnotować, że wobec braku polskich wersji językowych dokumentów utrudniona jest realizacja zobowiązań nałożonych na Rząd w ustawie z 11 marca 2004 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE.

System językowy postępowania przez Trybunałem Sprawiedliwości określony jest w jego regulaminie (art. 29 Regulaminu TSWE uznaje języki urzędowe UE za języki postępowania, jednak w każdym konkretnym przypadku dokonywany jest wyboru tzw. języka postępowania, co pociąga za sobą fakt, że tylko teksty sporządzone w języku postępowania stanowią teksty autentyczne). Sekretarz TSWE poinformował jednak, że w związku z trudnościami natury technicznej w kwestii publikacji orzeczeń w językach nowych państw, Trybunał dokonywać będzie pełnych tłumaczeń wyroków bieżących oraz – tak szybko jak to możliwe – opinii rzeczników generalnych. W przypadku wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, notyfikacje dla nowych krajów następować będą w wersji oryginalnej (do której załączone będzie tłumaczenie na język polski wyłącznie pytania zadane przez sąd krajowy) oraz w jednym ze wskazanych języków urzędowych UE (stosowanych przed 1 maja 2004 r.) zgodnie z wyborem dokonany przez władze kraju.

W ramach Rady UE istnieje jednolity system tłumaczeń, znowelizowany po 1 maja 2004 r. (Decyzja Rady UE nr 56/04), jednak blisko dwumiesięczna praktyka pokazuje, że zdarzają się sytuacje w których posiedzenia pozbawione są tłumaczenia z/na język polski.

Problem z zapewnieniem tłumaczenia w pracach komitologii, Komisja tłumaczy brakiem jednego obowiązującego systemu tłumaczeń w obsłudze prac komitetów (w przeciwieństwie do jednolitego systemu tłumaczeń obowiązującego w pracach Rady UE). Każdy z komitetów opiera się w funkcjonowaniu na praktyce. Oznacza to, że niektóre komitety stosują tylko jeden język roboczy, inne opierają się na dwóch bądź większej ilości języków. W tej kwestii, Komisja nie deklaruje możliwości zmiany obowiązującej praktyki w tych komitetach, gdzie od zawsze obowiązuje system tłumaczenia na trzy języki, mimo kolejnych rozszerzeń Unii (na przykład, *Economic Financial Committee*).

Sytuacja ta przynosi skutki także w zakresie tłumaczenia dokumentów roboczych w ramach komitetów KE, w wyniku czego Polska nie otrzymuje polskojęzycznych tekstów stanowiącego prawa, a nierzadko, jakość tego tłumaczenia jest dyskusyjna i zmusza do korzystania z tłumaczeń dokonywanych na inne języki. W sprawie problemów z tłumaczeniem w ramach komitologii, Komisja powołuje się równocześnie na ograniczenia techniczno-finansowe (niewystarczająca ilość kabin dla tłumaczy, liczbę faktycznie dostępnych tłumaczy, którzy pracują równolegle na rzecz innych instytucji unijnych, w tym Rady UE).

Sprawa funkcjonowania systemu tłumaczeń była rozpatrzona przez Komitet Europejski Rady Ministrów na posiedzeniu w posiedzeniu 25 czerwca 2004 r. W trakcie dyskusji Komitet Europejski Rady Ministrów stwierdził, że istnieje konieczność regularnego monitorowania stosowania zasady traktowej związanej z zapewnieniem przez instytucje UE równorzędnego z

innymi krajami dostępu do tłumaczeń na/z języka polskiego. Ponadto, podczas posiedzenia w dniu 16 lipca 2004 roku Komitet Europejski Rady Ministrów przyjął wytyczne dla przedstawicieli Polski uczestniczących w pracach instytucji UE oraz instytucji korespondujące z instytucjami UE. Uzgodniono wówczas, że:

- Przedstawiciele Polski upoważnieni do prezentowania na forum instytucji UE polskiego stanowiska powinni – w przypadku nie dostarczenia omawianego dokumentu w języku polskim – zastrzec prawo do zgłoszenia dalszych stanowisk lub uwag w terminie po otrzymaniu dokumentu z tłumaczeniem na język polski (zastrzeżenie lingwistyczne). Dotyczy to także dokumentów roboczych, udostępnianych w trakcie posiedzeń. W przypadku konieczności wyrażenia formalnego zastrzeżenia związanego z brakiem tłumaczenia symultanicznego w danej grupie roboczej należy pamiętać o konieczności uprzedniej weryfikacji zasadności wniosku z punktu widzenia zgłoszonych przez Polskę wniosków o tłumaczenia na posiedzeniach grup roboczych Rady UE. Zastrzeżenia nie powinny być także formułowane w odniesieniu do tych komitetów i grup roboczych, w których zwyczajowo pracuje się w wybranych językach roboczych (na ogół język angielski i francuski). Zastrzeżenie lingwistyczne nie powinno być zgłaszane w przypadku dokumentów roboczych, przedkładanych w czasie posiedzeń, jeśli uczestnikom spotkania przekazana została jedynie jedna lub dwie robocze wersje językowe.
- W przypadku opóźnień w przekazaniu Polsce dokumentu w języku polskim, które uniemożliwiły przeprowadzenie niezbędnych procedur przewidzianych w ustawie z dnia 11 marca 2004 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE i uzyskanie stanowiska Parlamentu w odniesieniu do projektu aktu prawnego przedstawiciel Polski powinien złożyć zastrzeżenie parlamentarne.
- W przypadku dyskryminacyjnego traktowania języka polskiego w tłumaczeniu symultanicznym przedstawiciele Polski powinni zgłaszać na forum danej instytucji zastrzeżenia. Mogłoby ono zostać sformułowane w następujący sposób:
- Wszystkie sprawozdania powinny każdorazowo zawierać informacje na temat ew. problemów związanych z tłumaczeniami dokumentów na język polski oraz tłumaczeniami symultanicznymi realizowanymi w trakcie posiedzeń. Sprawozdanie powinno zawierać informację o elemencie obsługi prac danej instytucji budzącym zastrzeżenia oraz o stanowisku zajęтым przez przedstawiciela Polski w tym przypadku.
- Korespondencja do instytucji UE powinna być co do zasady kierowana w języku polskim. W przypadkach, w których jest w szczególnym interesie Polski szybkie przeprowadzenie

niezbędnych procedur do polskiej wersji językowej powinno być dołączone tłumaczenie grzecznościowe na język angielski lub francuski.

Ponadto, Wiceprzewodniczący KERM, Minister Jarosław Pietras podjął interwencję u Sekretarza Generalnego Rady UE w tej sprawie.

5. Wykonywanie prawa UE

Projekty ustaw, które wykonują prawo Unii Europejskiej są opracowywane przez właściwe resorty, zgodnie z Harmonogramem przyjmowania projektów ustaw dostosowujących prawo polskie do prawa Unii Europejskiej w okresie od 1 maja do 31 grudnia 2004 r.

Po zakończeniu uzgodnień międzyresortowych są kierowane pod obrady Komitetu Europejskiego Rady Ministrów, który rekomenduje ich przyjęcie Radzie Ministrów.

W okresie maj – czerwiec 2004 r. Komitet Europejski Rady Ministrów oraz Rada Ministrów przyjęły 4 projekty ustaw dostosowawczych:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o nadmiernych zapasach produktów rolnych i produktów cukrowych - przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 8 czerwca 2004 r.;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o kosmetykach – przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 15 czerwca 2004 r. i przekazany do Sejmu w dniu 21 czerwca 2004 r.;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości - przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 czerwca 2004 r.;
- projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne - przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 czerwca 2004 r.

Wykaz projektów aktów prawnych, w stosunku do których Rząd przekazał do Parlamentu projekty stanowisk w trybie art. 6 ust. 1 pkt. 2 lub informacje w trybie art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

L.p.	Tytuł EN	Tytuł PL	Sygnatura Rady	Data przekazania dokumentu przez SG Rady UE (tekst EN lub FR)	Data przekazania dokumentu przez SG Rady UE (tekst PL)
1.	Proposal for a COUNCIL AND COMMISSION DECISION on the conclusion of the Protocol to the Partnership and Cooperation Agreement between the European Communities and their Member States, of the one part, and the Republic of Kyrgyzstan, of the other part, to take account of the EU enlargement		9003/04	30.04.2004	
2.	Proposal for a COUNCIL DECISION amending Decision 2003/893/EC on trade in certain steel products between the European Community and Ukraine	Wniosek dotyczący decyzji Rady zmieniającej decyzję 2003/893/WE w sprawie handlu niektórymi wyrobami stalowymi między Wspólnotą Europejską a Ukrainą	9704/04	24.05.2004	25.05.2004
3.	Proposal for a COUNCIL DECISION on the request by Burkina Faso to accede to the Protocol on ACP Sugar	Projekt decyzji Rady w sprawie wniosku Burkina Faso o przystąpienie do Protokołu w sprawie cukru z krajów AKP.	9885/04	27.05.2004	14.06.2004
4.	Proposal for a COUNCIL DECISION authorising the United Kingdom to introduce a special measure derogating from Article 11 of the Sixth Directive 77/388/EEC on the harmonisation of the laws of the Member States relating to turnover taxes	Wniosek dotyczący decyzji Rady upoważniającej Zjednoczone Królestwo do wprowadzenia specjalnych środków stanowiących odstępstwo od art. 11 Szóstej Dyrektywy Rady 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych	10165/04	4.06.2004	8.06.2004

L.p.	Tytuł EN	Tytuł PL	Sygnatura Rady	Data przekazania dokumentu przez SG Rady UE (tekst EN lub FR)	Data przekazania dokumentu przez SG Rady UE (tekst PL)
5.	Proposal for a COUNCIL REGULATION authorising transfers between the quantitative limits of textiles and clothing products originating in the Socialist Republic of Vietnam	Wniosek dotyczący Rozporządzenia Rady zezwalającego na przesunięcia pomiędzy limitami ilościowymi na wyroby włókiennicze i odzieżowe pochodzące z Socjalistycznej Republiki Wietnamu	10463/04	14.06.2004	14.06.2004
6.	Proposal for a DECISION OF THE COUNCIL AND THE REPRESENTATIVES OF THE GOVERNMENTS OF THE MEMBER STATES OF THE EUROPEAN UNION, meeting within the Council on the signature and provisional application of the Agreement on the Promotion, Provision and Use of GALILEO and GPS Satellite-based Navigation Systems and Related Applications	Wniosek dotyczący decyzji Rady i Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania układu w sprawie promowania, dostarczania i użytkowania systemów nawigacji satelitarnej GALILEO i GPS oraz zastosowań powiązanych.	9941/04	28.05.2004	14.06.2004

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
